

p. 8

Sindicat de Cassoles
Nou cas repressiu

p. 10

Ciudad de los Muchachos
La Sindicatura demana preservar-ne la memòria

p. 12

Biblioteca Clarà
Reobre després de 10 mesos de rehabilitació

p. 22

Ressenyes
Una selecció d'autores de Sarrià i Sant Gervasi

p. 6

Gay, contra les cordes per l'incompliment dels acords

© Silvia Molina

Seminari gratuït

L'arribada d'un cadell a casa

Divendres 13 de març a les 18h
Dissabte 14 de març a les 11h

Inscriu-te a:

C/Salvador Mundí 15
08017 Barcelona

933 395 996
696 018 406

LA VETERINÀRIA
de Sarrià

VIDRES I TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC A SARRIÀ

30 ANYS D'EXPERIÈNCIA

ALUSPAI

PROJECTES I SOLUCIONS D'ESP AIS

C. Ivorra, 18 - 08034 Barcelona
T. 932 051 021 - 932 803 288
aluspai@aluspai.com / www.aluspai.com
www.cristaleriaaluspai.com

Vols fer una festa i no saps on?

Estàs a casa teva! (netegem nosaltres)

Festes Privades

Nota79 • C/ Vallirana 79
(Entre Plaça Molina i Plaça Lesseps) Tel. 669 893 140

  Nota79
BARCELONA LIVE MUSIC 930

Oralita

ODONTOLOGIA I MEDICINA ORAL

COMBINEM INNOVACIÓ I EXPERIÈNCIA PER OFERIR-TE ELS MILLORS RESULTATS

El Dr. Ricucci i el seu equip de professionals et cuidem a tu i la teva salut bucodental amb compromís i un tracte proper, assegurant que cada visita sigui el més agradable possible.

Vine i descobreix una atenció pensada per a tu

EXPERIÈNCIA TRANSPARÈNCIA TECNOLOGIA

Vallirana, 28 08006 BCN

937 978 493
682 593 148

www.oralita.com
info@oralita.com

DESCOBREIX EL

NOU ESPAI GASTRONÒMIC

PÀGINA 7 →

CÀNCER DE CÒLON

El diagnòstic precoç és fonamental per aturar l'augment del Càncer de Còlon

El Càncer de Còlon i Recte és, actualment, un dels càncers més freqüents entre els homes i dones.

Aquesta patologia suposa un important problema de salut pública degut a la seva alta freqüència d'aparició i a la seva mortalitat.

Encara que la causa última no està clarament establerta, s'ha involucrat una sèrie de factors dietètics, ambientals, tòxics,... que semblen relacionar-se directament amb un increment d'incidència de Càncer de Còlon i Recte.

A més dels anteriorment esmentats, existeixen una sèrie de factors de risc que s'ha demostrat augmenten considerablement la seva incidència.

Entre aquests es troben l'edat superior als 45-50 anys, els antecedents personals o familiars de pòlips o Càncer de Còlon, la malaltia inflamatòria intestinal (colitis ulcerosa i colitis granulomatosa o malaltia de Crohn) i altres factors i síndromes hereditaris específics (com la poliposis adenomatosa familiar, la síndrome de Gardner, la síndrome de Turcot i la síndrome de Lynch-càncer de colon hereditari no associat a poliposis).

És important que encara que no compleixi cap dels requisits anteriorment assenyalats, si presenta molèsties abdominals, alteració del ritme intestinal o sagnat per l'anus, es posi en contacte amb un centre especialitzat en l'aparell digestiu per practicar l'estudi més convenient en cada cas.

La cura del Càncer de Còlon depèn fonamentalment de l'estadi en el que es diagnostica. Si es detecta en fases inicials s'aconsegueix una cura completa en la majoria dels casos però quan es diagnostica en fases avançades només un petit percentatge de pacients sobreviuen als 5 anys. Per això són fonamentals les mesures preventives i el diagnòstic precoç per disminuir el risc de desenvolupar un Càncer de Còlon i Recte.

Existeixen mètodes preventius eficaços com la Colonoscòpia, un procediment fonamental per a diagnosticar i tractar la majoria de les lesions pre-malignes del còlon.

El 31 de març és el Dia Mundial contra el Càncer de Còlon

Balmes, 334
08006 Barcelona

934 153 464
935 450 990

Clínica ServiDigest

CENTRE MEDICOQUIRÚRGIC

MEJOR DIGESTIU, METABOLISME, NUTRICIÓ I OBESITAT

PREMSA LOCAL EL JARDÍ SCCL
 Coordinació de continguts
CARME ROCAMORA
 redaccio@diarieljardi.cat
 Redactors
JESÚS MESTRE CAMPI, ANA RUBIÓ
 Correcció
MÒ BERTRAN
 Maquetació
LAIA ARISA (eleidisseny.com)
 Comercial
JOSEP M. FARRÀS
 josepm@diarieljardi.cat

© Textos: els autors
 © Fotografies i il·lustracions:
 se n'esmenta l'autoria o
 la procedència

Tirada: 11.500 exemplars
 Dipòsit legal: B 25204-2014
 Fotografia de portada
 Gay, contra les cordes per
 l'incompliment dels acords
 @Silvia Molina

Publicitat: 606 083 371

Administració:
 633 076 551 (via WhatsApp)

Avis legal: El titular de la publicació no serà responsable de cap error, inexactitud o irregularitat que puguin tenir els continguts publicitaris o dels patrocinadors. Per tant, estarà exempt de qualsevol responsabilitat derivada d'eventuals descomptes, ofertes i promocions de tercers, que es puguin oferir en la publicació. Tampoc no es fa responsable de les opinions i continguts expressats per terceres persones en la publicació.

Amb el suport de:

Editorial

Alt voltatge polític a Sarrià - Sant Gervasi. Falta un any i escaig per a les eleccions municipals, i l'oposició ha posat contra les cordes el govern del PSC. Junts va forçar, a començaments de febrer, un Consell Plenari extraordinari perquè els socialistes donessin resposta a les iniciatives que s'han aprovat durant el mandat i que, a parer de l'oposició, no s'han executat. Davant d'això, la regidora del Districte, Maria Eugènia Gay, va intentar desmuntar les dades. Un xoc de relats que poc ajuda a recuperar la confiança en les institucions, cada cop més en escac.

Més enllà de la política, aquest mes trobareu informació del nou cas que sobrevola sobre el Sindicat d'Habitatge de Cassoles. També una iniciativa de la Sindicatura de Greuges de Barcelona a favor de la memòria històrica en un indret fosc de la Serra de Collserola, la Ciudad de los Muchachos.

A l'entrevista, trobareu la Mariona Sodupe, referent en química teòrica i veïna de Sarrià. En l'apartat cultural, moltes propostes de cara a Sant Jordi, amb segell femení: Eulàlia Tramuns, Maria Àngels Viladot, Mò Bertran, Anna Aguilar-Amat...

Molt bona lectura! ■

Sumari

4 AGENDA

5 VIST AL TWITTER

6 ACTUALITAT

Allau de retrerts al Consell Plenari
 C.ROCAMORA

10 La Ciudad de los Muchachos
 C.ROCAMORA / J.MOYA

12 Reobre la Biblioteca Clarà EL JARDÍ

Pacificació de Riu de l'Or EL JARDÍ

Espigolada a Sarrià - Sant Gervasi
 EL JARDÍ

Escola de dansa Trèmolo EL JARDÍ

14 Junts impulsa els Sopars de Santa Eulàlia EL JARDÍ

Xerrada sobre migració a Galvany
 E.LLORENS

El Racó del Veïnat AV Bonanova

15 OPINIÓ

A.ROMERO, G. VILALTA, M.BASCOMPTE

16 ENTREVISTA

Mariona Soduple CRISTINA JUNYENT

18 CULTURA

Cloenda Any Isabel Llorach J.MESTRE

Les ressenyes de la Casa Usher

22 El tresor amagat A.RUBIÓ

Naturalistes morts C.JUNYENT

23 Mai més serà dimecres A.RUBIÓ

24 Sonata d'una dama M.RODRIGO

26 Francesc Gimeno C.ROMANÍ

28 La truiteria Flash Flash J.OLEZA

30 El relat ELSA COROMINAS

32 BIOLOGIA

El neolític C.JUNYENT

34 ELS JARDINS INSÒLITS

Margalló I.VILADEVALL

35 L'ocell: Cotxa cua-roja E.CAPDEVILA

36 LA DRECERA

37 REMEIS I CUINA DE CONVENT

Els espinacs i els blets FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA

La cuina vegetariana de Fra Valentí

38 SALUT I CURES

Les mans que cuiden E.ITURMENDI

Lectura, escriptura i conversa
 J.MESTRE

31 GUIA DE COMERÇOS I EMPRESES

DISSABTES I FESTIUS
DEMANEU CITA!

ADESORO

COMPRA-VENDA

SARRIÀ - SANT GERVASI
 C. ARIMON 29 - BONANOVA 931 290 480
 C. LAFORJA 77 NOU! GALVANY 931 193 646

ELS VOSTRES DINERS
A L'INSTANT

HERÈNCIES

TAXACIONS A DOMICILI

COMPREM
OR

VENEM

OR D'INVERSIÓ

COMPREM

PLATA

Fins al 28 de març

MARÇ

FINS EL 19 DE MARÇ

Exposició: **Posem el focus en la ciència**
Centre Cívic Vil·la Urània
c/ Saragossa, 29

FINS AL 30 DE MARÇ

Exposició: **Recrear: Collages des del quotidià**, amb La Collagista Barcelona.
Centre Cívic Vil·la Florida
c/ Muntaner, 544

FINS AL 31 DE MARÇ

Exposició: **Àrboles. Una visió dels arbres gallecs**, de J. Fermín
Biblioteca Collserola
c/ d'Elisa Moragas i Badia, 34

DEL 3 AL 29 DE MARÇ

Teatre: **La Nit de les Tribades**, amb La Perla 29.
Teatre de Sarrià
Major de Sarrià, 117

4 DIMECRES

▶ 10 h
Visita guiada al centre Grau-Garriga d'art tèxtil
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 17.30 h
Taller infantil: **Vine a fer el teu llibre**. + 8 anys.
Biblioteca Collserola
c/ d'Elisa Moragas i Badia, 34
▶ 18 h
Cibernàrium: **Tràmits amb l'administració i certificats digitals**, amb Barcelona Activa.
Biblioteca Sarrià - J.V. Foix
Plaça de Sarrià, 1
▶ 18.30 h
Presentació del llibre: **L'aigua oculta, les mines d'aigua de Sant Feliu de Llobregat**.
Biblioteca Collserola
c/ d'Elisa Moragas i Badia, 34
▶ 19 h
Teixint Saviesa: **Presentació del llibre Naturalistes morts**, d'Anna Aguilar-Amat
Casa Orlandai
c/ Jaume Piquet, 23
▶ 19 h
Les matemàtiques a la màgia i viceversa, amb S. Belmonte.
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 19 h
Pantalla BDC: **Houria**. Direcció: Mounia Meddour
Centre Cívic Vil·la Florida

▶ 20 h
Dimecres Jazz i més: **Ivan Illic Minic i Tetra Pack**
Teatre de Sarrià

5 DIJOUS

▶ 17.30 h
Xerrada: **Com acompanyem les sexualitats des de casa**, amb Maria Sangés i Grau
Mercat Cultural Vallvidrera
c/ Elisa Moragas i Badia, 2
▶ 19 h
Club de lectura: **La Ilíada o el poema de la força**, de la filòsofa Simone Weil.
Llibreria Casa Usher
Preu: 5 €
▶ 19 h
Veus: **Iris Flamencas**
Centre Cívic Vil·la Florida

▶ 19 h
Concert. Cicle Flors d'Hivern: **Daniel Ligorio presenta "Granada 1920"**
Centre Cívic Sarrià
c/ d'Eduardo Conde, 22

▶ 19 h
Inauguració de l'exposició: **Infància en exili**, de J. Lucas
Centre Cívic Pere Pruna
c/ Ganduxer, 130

▶ 19.30 h
Projectió de cinema: **Coraje**, amb SomnisCineclub
Mercat Cultural Vallvidrera
c/ Elisa Moragas i Badia, 2

▶ 19.30 h
Concert: **Alex Serra**.
Nota79

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dijous Clàssica: **Marisa Martins i Rafael Bonavita**
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
L'imperdible de divendres: **Lectura dramatitzada de Nosaltes mortals**
Casa Orlandai

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

▶ 21 h
Música: **Jam Session**
Centre Cívic Sarrià

Qui hi ha? Amb la CIA Pam-pallugueateatre. 0-5 anys
Centre Cívic Can Castelló

▶ 18 h
Conferència: **Anita Solà d'Imbert (1906-1995)**, amb Sílvia Muñoz d'Imbert.
Fundació Felícia Fuster
c/ Camps i Fabrès, 3-11

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

▶ 18.30 h
Clubs de lectura: Comentari del llibre **Our wives under the sea**, de Julia Armfield, amb Pauline Ernest.
Biblioteca Clarà

L'agenda recull les informacions que arriben a la redacció.

Hi ha notícies i informació més completa de les activitats i enllaços a internet, a l'agenda del web diarieljardi.cat

▶ 19 h
Presentació del llibre: **Fils de plata en la foscor**, de M. Viladot
Llibreria Documenta
c/ Pau Claris, 144

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Luis Coloma**, piano solo.
Teatre de Sarrià

▶ 20 h
VI Cicle de música de cambra: **Ignasi Cambra, piano**
Teatre de Sarrià

13 DIVENDRES

▶ 17 h
Cinema menut. 4 a 12 anys
Centre Cívic L'Elèctric

▶ 17.30 h
Espectacle familiar: **L'Elefanta Miranda i el cuc Ulisses**, amb la Cia. Cacauet Teatre
Espai Putxet

▶ 18 h
Docs del mes: **Obrint horitzons**.
Centre Cívic Vil·la Urània

▶ 18.30 h
Trobadà literària: **Diario de un psicoanalista maldito**, de Masud Khan, amb P. Mir.
Biblioteca de Sant Gervasi

▶ 19 h
Arts escèniques: **Mostra MÍNIM Hivern 26**
Centre Cívic Sarrià

▶ 19.30 h
Concert: **Trio Jakob Jardí dels Tarongers**
c/ de la Ràbida, 5

Aportació 12€
▶ 19.30 a 23.30 h
L'imperdible de divendres: **Open Mic d'hivern**.
Casa Orlandai

▶ 19 h
Arts escèniques: **Mostra MÍNIM Hivern 26**
Centre Cívic Sarrià

▶ 19.30 h
Concert: **Trio Jakob Jardí dels Tarongers**
c/ de la Ràbida, 5

Aportació 12€
▶ 19.30 a 23.30 h
L'imperdible de divendres: **Open Mic d'hivern**.
Casa Orlandai

▶ 19 h
Arts escèniques: **Mostra MÍNIM Hivern 26**
Centre Cívic Sarrià

▶ 19.30 h
Concert: **Trio Jakob Jardí dels Tarongers**
c/ de la Ràbida, 5

Aportació 12€
▶ 19.30 a 23.30 h
L'imperdible de divendres: **Open Mic d'hivern**.
Casa Orlandai

▶ 19 h
Arts escèniques: **Mostra MÍNIM Hivern 26**
Centre Cívic Sarrià

▶ 19.30 h
Concert: **Trio Jakob Jardí dels Tarongers**
c/ de la Ràbida, 5

Aportació 12€
▶ 19.30 a 23.30 h
L'imperdible de divendres: **Open Mic d'hivern**.
Casa Orlandai

▶ 19 h
Arts escèniques: **Mostra MÍNIM Hivern 26**
Centre Cívic Sarrià

▶ 19.30 h
Concert: **Trio Jakob Jardí dels Tarongers**
c/ de la Ràbida, 5

Aportació 12€
▶ 19.30 a 23.30 h
L'imperdible de divendres: **Open Mic d'hivern**.
Casa Orlandai

▶ 19 h
Arts escèniques: **Mostra MÍNIM Hivern 26**
Centre Cívic Sarrià

▶ 19.30 h
Concert: **Trio Jakob Jardí dels Tarongers**
c/ de la Ràbida, 5

Aportació 12€
▶ 19.30 a 23.30 h
L'imperdible de divendres: **Open Mic d'hivern**.
Casa Orlandai

▶ 19 h
Arts escèniques: **Mostra MÍNIM Hivern 26**
Centre Cívic Sarrià

▶ 19.30 h
Concert: **Trio Jakob Jardí dels Tarongers**
c/ de la Ràbida, 5

Aportació 12€
▶ 19.30 a 23.30 h
L'imperdible de divendres: **Open Mic d'hivern**.
Casa Orlandai

▶ 19 h
Arts escèniques: **Mostra MÍNIM Hivern 26**
Centre Cívic Sarrià

▶ 19.30 h
Concert: **Trio Jakob Jardí dels Tarongers**
c/ de la Ràbida, 5

Aportació 12€
▶ 19.30 a 23.30 h
L'imperdible de divendres: **Open Mic d'hivern**.
Casa Orlandai

▶ 19 h
Arts escèniques: **Mostra MÍNIM Hivern 26**
Centre Cívic Sarrià

▶ 19.30 h
Concert: **Trio Jakob Jardí dels Tarongers**
c/ de la Ràbida, 5

Aportació 12€
▶ 19.30 a 23.30 h
L'imperdible de divendres: **Open Mic d'hivern**.
Casa Orlandai

▶ 19 h
Arts escèniques: **Mostra MÍNIM Hivern 26**
Centre Cívic Sarrià

▶ 19.30 h
Concert: **Trio Jakob Jardí dels Tarongers**
c/ de la Ràbida, 5

Aportació 12€
▶ 19.30 a 23.30 h
L'imperdible de divendres: **Open Mic d'hivern**.
Casa Orlandai

▶ 19 h
Arts escèniques: **Mostra MÍNIM Hivern 26**
Centre Cívic Sarrià

▶ 19.30 h
Concert: **Trio Jakob Jardí dels Tarongers**
c/ de la Ràbida, 5

Aportació 12€
▶ 19.30 a 23.30 h
L'imperdible de divendres: **Open Mic d'hivern**.
Casa Orlandai

▶ 19 h
Arts escèniques: **Mostra MÍNIM Hivern 26**
Centre Cívic Sarrià

CIC - Auditori Joan XXIII
Preu no socis: 5 €
▶ 18.30 h
Cafè científic: **Podem predir el càncer?**, amb CRG
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 19.30 h
Òpera entre bambolines: **Norma, de V. Bellini**, amb Marc Sala
Casa Orlandai
Preu: 3,28 €

17 DIMARTS
▶ 17 h
Conferència: **Biax de gènere i salut**, amb Raquel Tomàs.
Casal Sant Ildefons
▶ 18.30 h
Clubs de lectura: **Memories de Leticia Valle, de Rosa Chacel**.
Biblioteca Clarà
▶ 19.30 h
Batalles de Combo Trémolo Nota79

18 DIMECRES
▶ 17.30 h
Projecció de cinema Espai Bigai
▶ 18 h
Conferència: **Edat contemporània II**, amb Oriol Munné.
Centre Cívic Can Castelló
▶ 18.30 h
Presentació del llibre: **Liquen de pedra i mar**, de Sol Trias
Biblioteca de Sant Gervasi
▶ 20 h
Dimecres jazz i més: **Anna Szostak i Manuel Alvarez**
Teatre de Sarrià

19 DIJOUS
▶ 17.30 h
Primeres passes: **Moixaines fins al cel**, amb Martina Escoda. Fins a 3 anys
Biblioteca de Sant Gervasi
▶ 19 h
Veus: **Bóssalo**
Centre Cívic Vil·la Florida
▶ 19 h
Aires poètics: **Jordi Bossoms i David Caño**.
Casa Orlandai
Preu: 3,28 €
▶ 19.30 h
Batalles de Combo Trémolo Nota79
▶ 20 h
VI Cicle de música de cambra: **Marysa Naydon**, piano
Teatre de Sarrià

20 DIVENDRES
▶ 18 h
II Festival de Poesia sAber-T Fundació Felícia Fuster
▶ 18.30 h
Concert: **Goat Milk Shots**.
Centre Cívic Can Castelló
▶ 19 a 22 h
L'imperdible de divendres: **Còctel escènic Casa Orlandai**
▶ 21 h
Concerts al Soterrani: **Pompa + Urlanda**
Centre Cívic Sarrià
Preu: 5 € amb consumició

21 DISSABTE
▶ 10 a 15 h
Festa de la Primavera Casa Orlandai
▶ 11.30 a 12.30 h
Club de lectura infantil: **Atreueix-te amb els llibres**, amb Anna Casals
Biblioteca de Sant Gervasi

22 DIUMENGE
▶ 11.30 h
Concert de l'**Orquestra de Cambra de Vallvidrera**
Mercat Cultural Vallvidrera

23 DILLUNS
▶ 17 h
Conferència: **Els eclipsis, espectacles de la natura**, amb Joan Anton Català i Amigó
CIC - Auditori Joan XXIII
▶ 17.30 h
Lletra petita. Llibres a escena: **Tel: conta contes amb cançons**, amb Joana de Diego.
Biblioteca Sarrià - J.V. Foix
▶ 19 h
Club de lectura: **Río de las congojas**, de Libertad Demitropulos.
Llibreria Casa Usher
El preu: 5 €
▶ 19 h
Música Z: **Last Minute**.
Casa Orlandai

24 DIMARTS
▶ 17 h
Xerrada: **Petites accions quotidianes per mantenir la ment desperta**, amb Pilar Silvestre.
Casal Sant Ildefons
▶ 18.30 h
Presentació del llibre: **Mai més**

serà dimecres, de Mò Bertran.
Biblioteca Sarrià - J.V. Foix

25 DIMECRES
▶ 18 h
Xerrada: **Una visió de l'univers**, amb Albert Morral.
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 18 h
Club de lectura infantil: **Atreueix-te amb els llibres**.
Conductora: Mon Mas
Biblioteca Collserola
▶ 19 h
Les veus de la república-Argumenta: **Com ens relacionem?**
Participen: Alba Colombo i Elisenda Estanyol
Casa Orlandai
▶ 19 h
Club de lectura: **La casa de la bruguera** d'Elizabeth Gaskell.
Llibreria Casa Usher
Preu: 5 €
▶ 20 h
Dimecres Jazz i més: **Ster Wax & Soul**
Teatre de Sarrià

26 DIJOUS
▶ 17.30 h
Dia Mundial del Teatre
Centre Cívic Vil·la Florida
▶ 19 h
Escena BDC: **Cançons de rebost**, amb Mar Pujol
Centre Cívic Sarrià
▶ 20 h
Concert Solidari de Gòspel, organitzat per Free Choir.
Auditorio UIC
c/Immaculada, 22

27 DIVENDRES
▶ 19 h
Concert: **Jaune Emma Unplugged**
Centre Cívic L'Elèctric
▶ 19.30 h
Concert: **Emma Stratton Jardí dels Tarongers**
Aportació 12€
▶ 21 h
Teatre: **Miss Cosas y Yo**, amb la Cia Nemin
Mercat Cultural Vallvidrera
Preu: 8 €

28 DISSABTE
▶ 9.30 h
Itinerari: **Travessa del Papiol a Valldoreix**
Centre Cívic L'Elèctric

VIST AL TWITTER

Castellers de Sarrià (@CsSarria)

Sis anys després d'aquesta última reivindicació, seguim treballant amb totes les entitats per aconseguir una solució definitiva. Defensem Can Raventós. Amb la permuta TOTAL tothom hi guanya. Santa Eulàlia 2020 vs Santa Eulàlia 2026.

Juli Cuéllar (@julicugi)

Carrasco i Formiguera va ser afusellat pels feixistes, però en aquest rètol de carrer de Sarrià s'omet aquesta dada, de manera que hom pot pensar que va morir fent turisme per Burgos. Això s'ha d'esmenar!

Assumpció Laila (@titonlaila)

Espigolant els tarongers de l'avinguda Pau Casals! Un projecte inclusiu, saludable i sostenible!

diarieljardi.cat

El més vist l'últim mes

- 1
La justícia referma la lluita veïnal contra els pisos de luxe a Can Raventós mentre Gay reobre la porta a la permuta parcial
- 2
Nou cas repressiu contra el Sindicat d'Habitatge de Cassoles: 13 encausats
- 3
La Sindicatura de Greuges de Barcelona insta l'Ajuntament a preservar la memòria de la "Ciudad de los Muchachos"

BURGER BAR
OK SARRIÀ
EST 1987

ARA TAMBÉ AL MIGDIA!!
Obrim tots els dies de la setmana.
de 13:00 a 15:30 i de 19:00 a 0:00

Jaume Piquet, 18
Barcelona 08017 (Sarrià - Sant Gervasi)

Allau de retrets al Govern en un ple extraordinari pels incompliments

© Silvia Molina

CARME ROCAMORA I SEGUÍ

Falta un any i escaig per a les eleccions municipals i, com acostuma a passar, tots els partits comencen a dissenyar el relat per situar-se al centre del debat polític. A Sarrià - Sant Gervasi, el Govern socialista ha hagut de fer front a la convocatòria d'un Consell Plenari extraordinari per retre comptes dels incompliments dels acords aprovats durant el mandat. Impulsat per Junts, que té majoria al Districte, el 2 de març es va celebrar una sessió en què l'oposició va posar contra les cordes el Govern de Jaume Collboni, i més en concret, a la regidora socialista, Maria Eugènia Gay.

Concretament, Junts va forçar —aprofitant la seva majoria— la convocatòria d'un Consell Plenari per posar sobre la taula una vuitantena de proposicions i precis aprovats en aquestes sessions que, a parer de tots els grups de l'oposició, no s'han complert. Davant d'això, el Govern socialista va negar la major i va aportar dades completament diferents de les exposades pels grups municipals.

Totes aquelles proposicions i/o precis

aprovats al Districte tenen una alta importància: són iniciatives presentades pels grups polítics escollits democràticament a les urnes. Ara bé, també és cert que no tenen vinculació jurídica. És a dir, el Govern no està obligat a complir-les sobre el paper, si bé una lectura des del punt de vista democràtic convida a pensar que se'ls hauria d'intentar donar compliment. Del contrari, qualsevol ciutadà podria pensar que els Consells Plenaris no tenen cap utilitat, un fet que pot incrementar la desafecció política que sobrevola els nostres temps.

Com a proposants de la iniciativa, Junts va ser qui va tenir la primera paraula en aquesta sessió extraordinària. El seu portaveu, Pol Lloró, sempre contundent, va ser especialment crític: "El PSC és un incomplidor compulsiu. A mi em faria vergonya que m'haguessin de convocar forçosament a un Plenari pels incompliments que he efectuat. És la mostra més clara de la falta de lleialtat institucional i de la falta de comportament democràtic d'un Govern".

Tot seguit, Núria Satorra, d'ERC, en va

donar una de freda i una de calenta. Va opinar que les iniciatives presentades són instruments "d'impuls i control democràtic", però també va recordar que no són "jurídicament vinculants", tot i que sí "políticament exigibles". En la seva intervenció va recordar incompliments com una solució per a Can Raventós o la creació d'una taula de mobilitat per al districte, però també va incidir que algunes de les seves peticions estan en marxa, com la instal·lació de nou mobiliari a la plaça de Sarrià o l'estudi de mobilitat al Putxet Sud: "Han estat possibles gràcies a l'acord de pressupostos amb ERC", va reivindicar.

Des dels comuns, Munsa Mompió va acusar el PSC de no pensar en "els barris ni en les persones, sinó en la fotografia". Va acusar els socialistes de no fer res ni liderar canvis, sinó de gestionar i "viure de les rendes dels governs anteriors". En l'apartat d'incompliments, va mencionar la manca de polítiques d'habitatge, apostes per l'educació o l'enquistament de la Casa Buenos Aires de Vallvidrera. "El PSC ha abandonat Barcelona a la seva sort", va reblar.

Finalment, des del PP, Albert Fernández Saltiveri va incidir a denunciar la "incompetència" del govern socialista per donar resposta a les demandes dels veïns, i va retreure la falta de compliment en millorar la seguretat, l'habitatge i la neteja. "La llista és molt llarga i la seva resposta és la negació. No estan incomplint propostes presentades pels grups, sinó demandes dels veïns". En aquest punt es va mostrar especialment contundent: "O rectifica i compleix les iniciatives, o formalment li demano la dimissió. Plegui, deixi-ho, senyora Gay; si això no li agrada, dediqui's a una altra cosa".

Gay contraataca l'oposició: "Falsedats"

Davant de la pluja de crítiques, Gay va tirar d'ironia, amb un dard contra el

conjunt de queixes: "Valoro molt positivament aquest plenari extraordinari per analitzar de manera rigorosa les dades relatives a precis i proposicions. Vagi per endavant aquest agraïment, però no podem estar més allunyats de totes les falsedats que han anat manifestant".

En aquest punt es va produir un xoc de relats. Tota l'oposició va presentar un conjunt de 80 iniciatives aprovades que, a parer seu, no s'han complert. Però Gay les va intentar desmuntar. En el seu relat, va explicar que des de l'inici del mandat s'han registrat 162 precis i proposicions, de les quals 101 han estat aprovades. D'aquestes, 83 amb el suport del Govern. "Aquestes dades mostren que la majoria de propostes presentades per l'oposició s'aproven, que prosperen com a iniciativa perquè existeix una voluntat de diàleg i consens".

Dades segons el Govern de Sarrià - Sant Gervasi. ■

Partit	Iniciatives aprovades	No executades segons el partit	Executades o en execució segons el Govern
 Junts	27	17	14
 ERC	24	13	12
 Barcelona En Comú	22	18	13
 PP	28	29	15
 VOX	-	-	-

Gremi de Carnissers, Cansaladers i Xarcuters de Barcelona.

10è Concurs Botifarra d'Ou de Catalunya, 2025:

1r premi botifarra tradicional

2n premi botifarra singular

4t Concurs nacional de "botifarra catalana", 2025:

1r premi

xarcuteria

Tel. 93 200 39 48

WhatsApp. 620 362 420

Balmes 296 | 08006 BCN

ramon@hernandoxarcuter.cat

www.hernandoxarcuter.cat

- ▶ VEDELLA Q DE QUALITAT DE L'EMPORDÀ
- ▶ POLLASTRE ECOLÒGIC
- ▶ PORC FRESC DE LA VALL DE GES (Qualiporc)
- ▶ ELABORACIÓ ARTESANA D'EMBOTITS
- ▶ HAMBURGUESES FARCIDES
- ▶ BOTIFARRES FARCIDES
- ▶ PRODUCTES DE PROXIMITAT, km 0
- ▶ PÀRQUING GRATUÏT (Benzinera de Balmes)

Horari d'atenció de la botiga

Dilluns a divendres de 8.30 a 14 h, i de 17 a 20 h

Dissabte de 8.30 a 14 h

HERNANDO XARCUTER

Avenir: quan una cuina entre amics acaba en alta gastronomia

Després de dues grans visites, a Macambo i a Chichu's, en la primera i segona edició respectivament, en aquesta tercera edició arribem a Avenir, restaurant que porta ja cinc anys situat al carrer de l'Avenir, 72.

Complementant les visites a Macambo —el restaurant d'alta cuina peruana, nou al nostre barri, amb el seu concepte de tapes peruanes per a compartir— i a Chichu's —amb major trajectòria i una cuina més de caràcter casolà—, ara a Avenir ens trobem amb un restaurant que ofereix menús degustació amb una tècnica depurada i molt professional.

Hi ha restaurants que neixen d'un pla de negoci i altres que neixen gairebé sense adonar-se'n. Avenir pertany clarament al segon grup.

Dos amics, Roger i Chesco, pares de família a l'escola dels seus fills, es van unir gairebé per casualitat en un projecte gastronòmic de l'AMPA per cuinar una fideuà per a 700 famílies. Aquest recorregut, que es va iniciar en la postpandèmia, va tenir una evolució interessant: va començar amb la idea de ser un lloc de tapes, però les normatives del moment van acabar portant-los cap al que és avui: un restaurant d'alta cuina amb tècnica depurada, que ofereix tres tipus de menús degustació amb diferents variants.

L'èxit del projecte radica en gran part en el paper que cadascú exerceix dins del restaurant. En Roger, xef que ha passat per restaurants de primer nivell i a més professor d'alta cuina a l'Escola d'Hosteleria Sant Ignasi, és qui està enfront dels fogons. En Chesco, amb un perfil més empresarial, gran simpatia i un ampli coneixement de vins i begudes, s'encarrega de la sala.

Avenir ens proposa tres recorreguts gastronòmics:

- **Tastet de l'Avenir, de 8 plats, més enfocat al migdia**
- **La Barra de l'Avenir, de 15 plats**
- **L'Avenir, de 20 plats**

En tots els recorreguts es pot triar l'experiència amb o sense maridatge. A més, per als que no consumeixen carn, els dos primers ofereixen opcions pescetarianes.

En arribar, amb Roberto Sihuy, xef de Macambo, ens van rebre amb un aperitiu: dues llimones al cava, una beguda bombollejant amb punts cítrics i dolços que neteja el paladar i el prepara per al que ve.

En els dos primers plats —que es mengen amb els dits— ens van posar aigua amb pela de llimona al costat per netejar-nos després de cada mos. Aquest nivell de detall

ja deixa veure la importància que donen a l'experiència del comensal i al fet que cada sabor es percepí en la seva màxima expressió.

Un recorregut pel menú

El menú és una successió de petits plats molt pensats, on el producte de qualitat i la tècnica conviuen amb naturalitat.

Tot comença amb uns alls confitats. El sabor de l'all és present, però la dolçor de la cocció el torna amable i gens invasiu. Un gran inici.

El segon plat és gairebé un petit joc de textures: un canutell de turbot amb espècies, una mini crep de paté d'ànec i un curiós polvoró de farigola amb caragols deshidratats, que aporta un equilibri molt interessant entre el salat, l'aromàtic i el cruixent.

El tercer plat arriba amb caràcter: calamar brau. El calamar es treballa en sal i s'acompanya amb una salsa elaborada amb el seu propi suc i tinta, rematada amb oli de bitxo.

Després ve un peix mantega a la *meunière* nitrogenat. La tècnica redueix la sensació greixosa i deixa un sabor molt net, amb un toc cítric marcat. Sense desmerèixer cap dels anteriors o posteriors, aquest plat és realment una autèntica delícia.

Un dels plats més originals és una *chantilly* amb oli de julivert i pols d'estofat de sèpia: una mescla inesperada entre dolçor, herbes i mar.

El segueix una vieira de pelegri fumada, acompanyada d'una crema de trinxat de mongeta tendra i patata, amb una intensa salsa de rostit de galera. La frescor de la vieira es deixa embolcallar per tots els sabors.

Una altra de les grans sorpreses va ser trobar-nos amb un steak tàrtar fusionat amb escalivada, acompanyat d'un cruixent de la part reixosa de la costella i wasabi natural. Una vedella tendra que entra en perfecte diàleg amb els

sabors intensos de l'escalivada, mentre que la ceba aporta el toc de presència i acidesa que equilibra el conjunt.

Després arriben unes mandonguilles de xai amb salsa de pa i all i làmines de tòfona, un plat reconfortant que connecta amb la cuina més tradicional.

El moment dolç

La part final del menú manté el mateix esperit creatiu.

Primer una copa a dues temperatures: base freda de gingebre i llimona amb una escuma tèbia de rom cremat. Quan arriba al paladar, el contrast de temperatures i sabors —dolç i cítric— crea una combinació que ens porta a llocs especials.

Després apareix una banda de fruites de temporada, que canvia segons el producte disponible. En el nostre cas venia acompanyada d'un milfulls de pasta fullada sense farina, cobert amb cremós de croissant, fruits vermells i salicòrnia.

El tancament és una reinterpretació catalana molt elegant: mel i mató a l'estil Avenir.

Aquesta experiència gastronòmica, de la mà del Roger, no hauria estat completa sense l'obertura i l'assessorament d'en Chesco en el maridatge.

Un barri amb grans propostes

Veïns de Sarrià - Sant Gervasi, tenim una gran proposta més al barri. Continuem pensant en vostès, en acostar-los el millor de la nostra gastronomia propera per poder sortir en parella, amb amics o en família, caminar pel nostre veïnat i gaudir del que hi tenim.

Ens acomiadem fins a la següent edició, no sense abans agrair a Roberto Sihuy i el seu restaurant Macambo per la seva valuosa companyia. ■

I queda clar que si volen gaudir d'una experiència gastronòmica diferent al barri:

- **MACAMBO (Laforja, 83), per a alta cuina peruana**
- **CHICHU'S (Mestre Nicolau, 6), per tornar als sabors de la llar**
- **AVENIR (l'Avenir, 72), per descobrir una proposta creativa amb producte de gran qualitat i tècnica refinada**

Nou cas repressiu contra el Sindicat d'Habitatge de Cassoles: 13 encausats

CARME ROCAMORA I SEGUÍ

La repressió ha tornat a trucar a la porta del Sindicat d'Habitatge de Cassoles. Si bé el juliol de l'any passat absolien —després d'un llarg i tortuós procés judicial— 9 integrants que van intentar aturar un desnonament, ara sobrevola sobre els activistes un nou cas: 13 militants acusats, que seran citats el 4 de març acusats de resistència i desobediència durant un altre intent per aturar un desnonament.

Va ser el 17 de desembre del 2024 quan van convocar una protesta per impedir el desnonament de la Gladys i el seu fill, al barri de Galvany, que finalment es va executar. Va ser un cas especialment sensible, tenint en compte que la Gladys havia sigut víctima de violència de gènere. A més, va perdre la feina

durant la covid. "La propietat, mossos i jutjats van decidir executar el desnonament amb un ampli dispositiu policial. Les 13 companyes que vam resistir a l'interior de l'immoble, no només vam ser colpejades, sinó que mesos després hem estat denunciades", apunta el Sindicat en un comunicat.

"Que ningú pensi que es tracta d'un error o d'una exageració. La repressió contra el moviment d'habitatge ve de lluny i l'objectiu és clar: acabar amb el sindicalisme d'habitatge", afegixen. Asseguren que malgrat el cop, no aconseguiran desmobilitzar-los ni atemorir-los. "Per molt que els pesi continuarem organitzant-nos i fent sindicalisme d'habitatge: defensar casa nostra no és delictiu!", conclouen. ■

El Centre Residencial de Primera Acollida Sant Gervasi, reconegut amb un premi europeu d'arquitectura

EL JARDÍ

El Centre Residencial de Primera Acollida Sant Gervasi ha rebut el Premi Europeu d'Arquitectura Matilde Baffa Ugo Rivolta 2025. El projecte del centre dissenyat per l'estudi Vivas Arquitectos i executat per Barcelona d'Infraestructures Municipals (BIMSA) ha rebut el primer premi al millor projecte d'habitatge social.

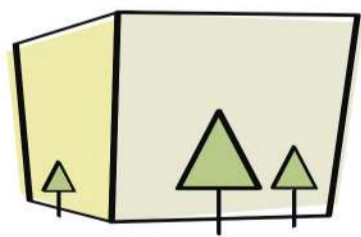
El centre residencial per a dones en situació de sensellarisme del carrer Císter ja funcionava amb 50 places des del 2006 i el 2023 es va renovar i va créixer fins a les 100 places. L'equipament ara premiat, forma part de la xarxa de recursos municipals de primera acollida que responen a un model d'atenció centrat en la persona i que facilita la transició de les persones ateses cap a una major autonomia.

Seleccionat com el millor entre 22 projectes presentats inicialment, el jurat del premi, destaca que "crea un espai digne per a una població en situació de vulnerabilitat." I afegix: "la qüestió tractada es resol amb una qualitat de disseny i de construcció molt elevades". També es valora la seva relació amb el context urbà: "Es tracta d'un equipament ben ubicat a la ciutat, no relegat a la perifèria". De les característiques constructives, en valora "la sostenibilitat, fa ús d'espais bioclimàtics i materials d'origen biològic". El jurat també ha subratllat la importància d'assumir aquestes necessitats socials i transformar-les en una "oportunitat arquitectònica".

El reconeixement s'ha fet en la 10a edició d'aquest certamen organitzat pel Col·legi d'Arquitectes de Milà que, des del 2007 i cada dos anys, es dedica als millors projectes europeus d'habitatge social i és un punt de referència en el debat sobre l'habitatge social a escala internacional. El premi posa l'accent en la qualitat global de l'entorn construït i en la sostenibilitat del disseny arquitectònic.

Situat al carrer del Císter de Sarrià - Sant Gervasi, l'espai compta amb unes instal·lacions amb allotjaments que prioritzen habitacions amb més intimitat, d'entre una i quatre places com a màxim. Els entorns del centre de gairebé 3.000 metres quadrats, són un espai d'estada per a les dones que viuen al centre on es fan activitats comunitàries, d'hort terapèutic i jardí. El treball al centre es fa des d'una perspectiva de gènere, fomentant la participació i l'apoderament de les dones i tenint en compte totes les circumstàncies de múltiples violències que han impactat en les dones que hi viuen, sovint amb trajectòries més llargues que els homes abans d'arribar al carrer.

A banda del centre residencial, l'equipament també compta amb un centre de dia, un espai d'higiene personal amb capacitat per a 70 persones al dia i un espai d'alimentació al migdia amb capacitat per oferir 100 àpats diaris, dos serveis que funcionen cada dia de l'any. Aquests serveis, en l'actualitat, també estan oberts a homes en situació de carrer. ■

NEW EDIFIKA

Despacho jurídico-inmobiliario, consultoría y gestión de autopromociones con más de 30 años de experiencia

BUSCAMOS PROFESIONAL EN DERECHO INMOBILIARIO

Licenciado en Derecho. Usuario avanzado en Microsoft Office, perfil polivalente, experiencia mínima de 1 año preferiblemente en el sector inmobiliario.

Ofrecemos **formación especializada** de nivel, **remuneración fija más complementos**, **empleo estable**, **horario flexible**, ubicación despacho zona Plaza Molina.

Remitir C.V. detallado a: info@newedifika.net.

Promoción Obra Nueva en Pareds del Valles Av. Catalunya 156

Promoción Obra Nueva en Pareds del Valles c/Onze de Setembre 123

La millor aigua del món torna a Barcelona.

I no només pel seu sabor, guardonat amb els reconeixements internacionals de més prestigi. Aigua de Benassal, rica en bicarbonat i baixa en sodi, és una aigua mineral natural amb importants beneficis per a la salut avalats per la ciència^{*}, que van molt més enllà de la hidratació diària.

International Taste and Quality Institute Brussels

Superior Taste Award 2010-2021
Crystal Award 2012
Diamond Award 2016

International Quality Institute Bruxelles Monde Selection

Gran Gold Award 2022-2025
Trophy Award 2024

Declarada mineromedicinal l'any 1928, Aigua de Benassal ajuda el teu organisme a eliminar toxines i afavoreix una bona salut renal. Alhora, contribueix a enfortir els ossos i a mantenir-ne la densitat, i ajuda a regular la pressió arterial, protegint la salut cardiovascular.

Avui, Aigua de Benassal torna a Barcelona per cuidar-te. Demana-la a la teva botiga de confiança i redescobreix una de les aigües més reconegudes del món.

I si tens un comerç i vols incorporar-la al teu assortiment, posa't en contacte amb nosaltres a administracion@aguabenassal.com

^{*} Tots aquests beneficis han estat descrits a l'informe liderat per la Dra. Dolores Corella, catedràtica de Medicina Preventiva i Salut Pública de la Universitat de València.

La Sindicatura de Greuges de Barcelona insta l'Ajuntament a preservar la memòria de la "Ciudad de los Muchachos"

CARME ROCAMORA | SEGUI

La Sindicatura de Greuges de Barcelona ha demanat a l'Ajuntament que impulsi actuacions per preservar la memòria de la "Ciudad de los Muchachos", un antic orfenat religiós situat a Collserola on infants van patir maltractaments i abusos. La institució també recomana valorar la creació d'un espai memorial que expliqui els fets i serveixi com a reconeixement i reparació simbòlica per a les víctimes.

La resolució arriba després d'una queixa ciutadana que denunciava la manca de reconeixement i l'abandonament parcial dels edificis, en funcionament com a orfenat entre 1951 i 1977 a la masia de Can Puig, de titularitat municipal però gestionats per entitats religioses. La investigació de la Sindicatura

ha detectat escàs coneixement institucional sobre la història del centre, l'absència d'un fons documental específic i un estat avançat de deteriorament d'algunes construccions, avui compartides entre usos socials i espais en desús.

Inicialment presentat com un projecte educatiu innovador per a menors vulnerables de la postguerra, el centre va acabar caracteritzat per disciplina extrema, maltractaments físics i psicològics, abusos sexuals i adoctrinament religiós i militar. A més de reclamar la preservació de la memòria, la Sindicatura posa a disposició de les persones afectades la Comissió de Reparació creada el 2023 per atendre víctimes d'abusos i vulneracions de drets humans en centres municipals ja prescrits. ■

La Ciudad de los Muchachos (Can Puig): memòria completa i reparació imprescindible

JOAN MOYA

Quan avui parlem de la Ciudad de los Muchachos, en realitat parlem de Can Puig. És el mateix indret. La finca que l'Ajuntament de Barcelona va adquirir el 1923 i que, amb el pas dels anys, ha anat canviant de nom i de funció. El nom de Ciudad de los Muchachos apareix el 1951, quan es construeixen els pavellons al costat de la masia. Són aquests edificis, avui en estat de ruïna, els que molta gent associa amb aquella etapa. La finca original, en canvi, continua en ús.

No es tracta de llocs diferents, sinó de moments diferents d'un mateix espai.

La resolució de la Sindicatura que insta a preservar-ne la memòria és un pas important. Però preservar no pot significar només conservar un nom o assenyalar uns edificis abandonats. Preservar vol dir entendre què ha estat aquest lloc al llarg del temps. I vol dir, sobretot, afrontar amb claredat el que hi va passar.

La queixa que va donar lloc a aquesta resolució es va presentar des de l'associació Som Collserola amb dos objectius concrets. El primer, saber per què havien desaparegut totes les referències i ressenyes a Google Maps vinculades a aquest espai. El segon —i el més rellevant— demanar la reparació de les persones que van patir maltractaments i el reconeixement públic del conjunt.

Aquesta iniciativa va sorgir arran de la publicació del llibre *La Ciudad de los Muchachos*, de Teresa Roig. L'obra se centra en l'etapa del centre en què diversos testimonis situen denúncies de maltractaments i dona veu a les persones que hi van viure aquells anys. Les xerrades, presentacions i visites a l'indret que es van organitzar al voltant del llibre van reactivar el debat i van posar sobre la taula la necessitat d'afrontar aquesta part de la història amb responsabilitat institucional.

Si en aquest centre, de titularitat municipal, es van produir maltractaments o abusos, la reparació és imprescindible. No és un afegit retòric ni una conseqüència indirecta del debat. És una responsabilitat. Les persones que ho van viure mereixen una resposta pública que reconegui el dany i que el situï en el lloc que li correspon. Dit això, la història d'aquest espai no comença en els seus anys més durs.

La finca es va adquirir el 1923. Durant la dècada de 1930 funcionava com a colònia municipal, en una època en què la ciutat impulsava iniciatives pedagògiques que apostaven per l'educació pública, el contacte amb la natura i el desenvolupament integral dels infants. Amb la Guerra Civil, el mateix indret es va convertir en refugi per a nens i famílies desplaçades. Després va passar a l'àmbit assistencial. El 1951, amb la construcció dels pavellons, va començar a ser conegut com a Ciudad de los Muchachos.

La majoria de persones entrevistades que hi van viure entre 1951 i 1955 recorden aquell primer període amb una certa llum. Parlen de vida comunitària, d'alguna participació, d'un intent de projecte educatiu. Però aquella etapa va ser breu. Més endavant, el centre va evolucionar cap a un model més rígid, i és en aquests anys posteriors quan diversos testimonis situen maltractaments.

Avui els pavellons construïts el 1951 es deterioren lentament. I això també forma part de la història present del lloc. Quan un espai és públic, el seu estat no és neutre: diu alguna cosa sobre com ens relacionem amb el nostre passat.

Fa anys que treballo en la documentació i divulgació d'aquesta història, escoltant testimonis i consultant arxius. I com més s'hi aprofundeix, més evident es fa que no podem explicar aquest indret a trossos. Can Puig i la Ciudad de los Muchachos no són realitats separades, sinó capítols d'un mateix relat.

Potser el més difícil no és decidir què recordar, sinó com recordar-ho. Com a societat, hem d'aprendre a sostenir la complexitat. A reconèixer que un mateix espai pot haver estat, en moments diferents, lloc d'educació, d'acollida, d'esperança i també de dolor.

Fer memòria no és buscar un relat còmode. És acceptar que el passat ens interpel·la. Que ens obliga a mirar amb atenció, a escoltar amb respecte i, quan cal, a reparar.

Només si som capaços d'aquest exercici honest podem transformar la memòria en alguna cosa més que un record. Podrem convertir-la en aprenentatge.

I potser, també, en una forma de responsabilitat compartida. ■

Inici d'obres per a la reurbanització de carrers al districte de Sarrià - Sant Gervasi

Durant el 2026 al districte de Sarrià - Sant Gervasi hi tindran lloc diferents actuacions urbanístiques repartides per diversos indrets, que se sumen a les ja iniciades durant els dos darrers anys. Dues de les actuacions més significatives que han començat durant el mes de febrer són la pacificació i reurbanització dels carrers Riu de l'Or i del Cister. Les obres que s'estan portant a terme en aquests carrers reforcen la cohesió urbana, generen entorns més saludables i avancen cap a un districte i una ciutat més equilibrada i, sobretot, pensada des de les persones i per a les persones.

AJUNTAMENT DE BARCELONA -
DISTRICTE DE SARRIÀ - SANT GERVASI

Obres de pacificació al carrer Riu de l'Or

Durant la segona quinzena del mes de febrer, es van iniciar les obres de pacificació del tram comprès entre el carrer Manuel de Falla i Francesc Carbonell. El projecte preveu la continuïtat de les voreres en plataforma única amb prioritat per a vianants i la incorporació d'arbrat i zones d'estada.

Aquesta intervenció urbanística es desenvolupa amb la finalitat de pacificar el carrer de Riu de l'Or per reduir l'impacte del trànsit motoritzat i amb la vista posada en una millora de la qualitat del paisatge urbà mitjançant, entre d'altres, la incorporació d'elements vegetals al vial, que proporcionaran ombra i verdor. També es millora l'accessibilitat als habitatges, amb espais més amplis.

Les obres, emmarcades en el Pla d'Inversions Municipal 2025-2027, amb una inversió de 100 milions al districte de Sarrià - Sant Gervasi, tenen un pressupost de 840.521 euros i un termini d'execució previst de vuit mesos.

Carrer Riu de l'Or

La remodelació del carrer del Cister pensada per a les persones

Un altre carrer que també ha iniciat el mateix camí de remodelació és el del carrer del Cister. La intervenció urbanística es va començar a finals de febrer amb l'objectiu de millorar l'accessibilitat dels vianants. L'actuació implica l'ampliació de les voreres, per fer-les més amables i transitables per als ciutadans i ciutadanes, i la renovació dels elements urbans. També es farà la plantació d'arbrat i l'adequació de l'enllumenat amb criteris d'eficiència energètica, i es rehabilitarà el col·lector del clavegueram.

Les obres es realitzaran en diferents fases. La primera, focalitzada en el tram central del carrer, entre el passeig de Sant Gervasi i el carrer del Vendrell on l'obra quedarà en atzucac, amb accés exclusiu per al veïnat i vehicles d'emergència.

Es canvia el sentit de circulació del carrer del Vendrell, entre el carrer dels Dominics i carrer del Cister, per habilitar el desviament de vehicles pels carrers del Vendrell, del Cister i dels Quatre Camins.

La línia de bus 123 es desviarà pel passeig de Sant Gervasi, plaça Kennedy i avinguda del Tibidabo. Les

parades 2430, 2431 i 2432 quedaran anul·lades i s'habilitaran provisionalment la parada 2584 i una parada sense número a l'avinguda del Tibidabo, abans del carrer de Roman Macaya.

La segona fase, en el tram comprès entre el passeig de

Carrer del Cister

Sant Gervasi fins al carrer del Cister, es mantindrà un carril de circulació exclusiu per al veïnat i serveis. L'afectació del bus serà la mateixa que durant la primera fase.

De manera general, es garanteix l'accessibilitat dels vianants a calçada i porteries.

Està previst que les obres finalitzin el desembre de 2026.

Restabliment de carrils de circulació al carrer de Mandri

D'altra banda, des del passat 10 de febrer, coincidint amb la continuïtat de les obres del tram central de les línies 9 i 10, que executa la Generalitat de Catalunya, es va reobrir parcialment i de manera provisional la circulació al carrer de Mandri, entre el passeig de la Bonanova i el carrer de Bigai, amb un carril en cada sentit de circulació.

Aquesta reobertura, que s'allargarà fins al 2027, ha permès el restabliment del pas i de les línies de

bus V11 i 70, que actualment baixen pel carrer de Muntaner i que amb aquesta reobertura han recuperat el seu itinerari habitual pel carrer de Mandri. La línia V13 i el nit bus N8 en sentit de pujada, que fins ara circulava pel carrer de Ganduxer, tornen al seu recorregut original, amb dues parades al carrer de Mandri i una tercera al passeig de la Bonanova.

Mentrestant, les obres continuen avançant per culminar el tram pendent fins a Lesseps.

Pel que fa a l'estació de Mandri, durant la primavera finalitzarà l'obra civil del vestíbul i de la sortida d'emergència i ventilació.

Podeu consultar tota la informació a: barcelona.cat/sarria-santgervasi

Torna a obrir la Biblioteca Clarà després de gairebé 10 mesos d'obres de rehabilitació

EL JARDÍ

La Biblioteca Clarà, a les Tres Torres, va reobrir les seves portes el 13 de febrer després de gairebé 10 mesos tancada per obres de rehabilitació, que es van iniciar el 28 d'abril de 2025. La reobertura es va celebrar amb una festa al jardí de la biblioteca, organitzada pel Districte de Sarrià - Sant Gervasi i Biblioteques de Barcelona.

Durant la jornada es va celebrar una xocolatada i van tenir lloc els parlaments oficials de benvinguda a càrrec de Joana Torres, directora de la biblioteca, i de la regidora del districte, Maria Eugènia Gay. Posteriorment, es va oferir l'espectacle musical infantil *Tel és la història de la Miranda*. L'activitat, adreçada a un públic familiar a partir de 4 anys, va anar a càrrec de Joana de Diego i Guille Gómez.

A més, la incorporació de recuperadors de calor amb filtratge d'aire exterior al sistema de climatització han permès optimitzar la ventilació i millorar el confort tèrmic dels espais. Pel que fa a l'àrea d'accés de la biblioteca, s'ha renovat el paviment, el sistema d'il·luminació i el mobiliari, per millorar-ne tant la funcionalitat com l'acollida. ■

Les obres de millora

Les actuacions executades a la façana de la biblioteca han permès sanejar i segellar esquerdes i fissures per evitar filtracions d'aigua a l'interior de l'edifici, així com instal·lar noves proteccions i impermeabilitzar el conjunt.

Sarrià - Sant Gervasi recull 187 kg de taronges en la primera espigolada al districte

EL JARDÍ

El passat 10 de febrer, Sarrià - Sant Gervasi va acollir la primera espigolada al districte, una jornada comunitària amb la participació de diverses entitats. L'activitat, organitzada per l'Ajuntament, es va dur a terme amb la participació d'entitats de persones amb discapacitat, reforçant així el vessant social i inclusiu de la proposta. Hi van participar l'Associació Centre Pedralbes, Aspasim, la Fundació Boscana, la Fundació TEAS i la Residència Mas Sauró.

La recollida comunitària de taronges, que a Sarrià - Sant Gervasi es va fer a l'avinguda Pau Casals i al carrer Johan Sebastian Bach, forma part de l'estratègia d'agricultura urbana de la ciutat i promou la gestió compartida dels espais verds amb la

ciutadania, fomentant alhora l'aprofitament alimentari i la reducció del malbaratament. Un cop finalitzada la collita, les taronges es processen i es transformen en melmelada solidària, La Marga, donant una nova vida al fruit recollit i multiplicant-ne l'impacte social.

Pel que fa a la distribució, es preveu que la melmelada es reparteixi entre les persones participants en la jornada, en el marc d'un acte d'entrega. Paral·lelament, també s'està valorant com distribuir la resta de pots. Amb aquesta primera experiència, Sarrià - Sant Gervasi se suma a una iniciativa que combina sostenibilitat, participació comunitària i compromís social, convertint una acció senzilla com la collita de taronges en un projecte col·lectiu amb retorn. ■

Comença la pacificació de Riu de l'Or: així serà un cop acabin les obres

EL JARDÍ

Aquest febrer han començat les obres de reurbanització del carrer del Riu de l'Or, a Sarrià, que consisteixen en la pacificació del tram comprès entre el carrer Manuel de Falla i Francesc Carbonell. El projecte preveu la continuïtat de les voreres en plataforma única amb prioritat per a vianants i la incorporació d'arbrat i zones d'estada. El pressupost de les obres és de 840.521 euros i tenen un termini previst de 8 mesos.

La regidora del districte, Maria Eugènia Gay, situa aquesta intervenció com una manera de governar "basada en la proximitat i en la transformació tangible dels barris", amb actuacions que reforcen la cohesió urbana i la qualitat del dia a dia. "Cada carrer que millora esdevé una oportunitat per enfortir comunitat,

generar entorns més saludables i avançar cap a un districte i una ciutat que creix amb equilibri, pensada des de les persones i per a les persones", ha apuntat.

El projecte es desenvolupa amb la finalitat de pacificar el carrer de Riu de l'Or, reduint l'impacte del trànsit motoritzat i amb una millora de la qualitat del paisatge urbà mitjançant, entre d'altres, la incorporació d'elements vegetals al vial, que proporcionaran ombra i verdor. També es millora l'accessibilitat als habitatges, amb espais més amplis.

La principal intervenció serà l'elevació de la calçada al nivell de les voreres per garantir la circulació i la seguretat dels vianants que tindran prioritat. Els vehicles hauran de superar un desnivell per accedir a la intersecció, amb la consegüent reducció de la velocitat. ■

Trémolo obre una escola de dansa

EL JARDÍ

L'escola Trémolo ha obert una escola de dansa al carrer Vallirana, 79-81, just al

costat de la sala Nota79. El dissabte 21 de febrer es va fer la inauguració, amb una visita a les noves instal·lacions. D'aquesta manera, Trémolo amplia la seva oferta formativa després que fa pocs anys va fer la nova escola de música al carrer Homer, 45, on a part de l'ensenyament de música, s'ofereix el grau professional i teatre musical.

L'escola de dansa disposa de dues sales grans perfectament adaptades a la formació de la dansa en totes les seves variants, i diversos mòduls específics. Tot i estar especialment pensada per a la formació d'infants i joves, l'escola també obrirà els matins amb una oferta pensada per a les persones grans. ■

Residencial Augusta Park

C/ Copèrnic, 30-32
08021 Barcelona

93 362 49 10

informacio@residencialaugustapark.com

**Garantia de
seguretat
Covid-19**

Residencial Bellesguard Park

C/ Veleta d'Arquer, 30-34
08017 Barcelona

93 254 05 70

reservas@bellesguardpark.com

- Test antigens ràpid
- Sistemes d'higiene
- Programes de vacunació
- Controls de nous residents
- Programes de visites familiars

Un servei residencial de luxe ★★★★★

- Servei sanitari
- Piscina d'hidromassatge
- Animació sociocultural
- Perruqueria
- Restaurant amb cuina pròpia
- Servei religiós

**MIRADES
OBERTES
MENTS
DESPERTES**

JESUÏTES Sarrià
Sant Ignasi

Ciutadania, compromís i servei

**Portes Obertes
Inscriu-t'hi!**

93 602 30 00
www.santignasi.fje.edu

Junts impulsa els “Sopars de Santa Eulàlia” per reivindicar la identitat i els valors de Sarrià – Sant Gervasi

EL JARDÍ
Junts per Barcelona al districte de Sarrià - Sant Gervasi va celebrar l'11 de febrer

la primera edició dels “Sopars de Santa Eulàlia”, amb la voluntat de cohesionar la societat civil entorn dels valors de “fermesa, coherència i compromís comunitari”, que simbolitza l'antiga patrona de Barcelona, nascuda a Sarrià. La presentació es va fer al Club esportiu Bonasport amb la participació d'Artur Mas, Xavier Trias i Titon Laila, juntament amb un centenar de personalitats, i amb una glossa de Jordi Cabré.

La iniciativa vol ser un espai de trobada entre persones compromeses amb la identitat i el futur de Sarrià - Sant Gervasi. Segons Junts, el districte —amb

viles com Sant Gervasi, Sarrià i Vallvidrera— ha aportat cultura, pensament, educació i una visió humanista arrelada a la tradició catalana. La recuperació de la celebració de Santa Eulàlia també pretén reivindicar els valors que representa.

El sopar es vol consolidar com una cita anual de referència i gran celebració d'hivern del districte i de Barcelona, per enfortir vincles entre la societat civil i promoure la participació i la col·laboració. També es va fer una crida a projectar l'esperit de les tres viles cap al futur de Barcelona i Catalunya amb identitat, creativitat i esperança. ■

“No són expedients administratius, sinó persones amb dignitat”: una xerrada sobre migració a Galvany

EDUARD LLORENS

La sala d'actes de la parròquia de Sant Ildelfons del barri de Galvany es va omplir dilluns 9 de febrer per a la trobada mensual, aquest cop dedicada a l'acollida dels migrants. Maria Coll, directora de la Fundació Migra Studium, va oferir una conferència que va connectar l'exhortació apostòlica Dilexi te del papa Lleó XIV amb l'experiència quotidiana d'acompanyament a persones migrants. L'acte, presentat pel rector mossèn Josep Maria Jubany, forma part d'un cicle de reflexió sobre la pobresa en el seu sentit més ampli.

Mossèn Jubany va contextualitzar l'esdeveniment recordant la xerrada anterior

del periodista Pau Duran sobre el text papal Dilexi te, i va vincular la migració com una de les cares visibles de la pobresa local i global, especialment en un moment de debat sobre noves regulacions migratòries.

Coll, química de formació i directora de Migra Studium des de fa un any, va presentar aquesta fundació creada el 2003 amb l'esperit de trobar Déu en tot i en tothom. Amb 14 professionals i 300 voluntaris, atenen anualment centenars de persones: 400 en cursos de llengua, 200 en formació laboral (electricitat, cuina, cures) i més de 1.000 en l'espai interreligiós, que fomenta la convivència desmuntant prejudicis i explicant realitats com el ramadà o el significat d'un hijab.

Era foraster i em vau acollir

La conferència, titulada “Era foraster i em vau acollir. Com acollim els migrants?”, va articular quatre eixos de Dilexi te: mirar amb el cor (veure la persona abans que l'etiqueta administrativa), combatre la indiferència, identificar-se amb el pobre i saber acollir les persones.

Coll va analitzar els “murs” que afronten els migrants: l'administratiu (lleis d'estrangeria i irregularitat de fins a dos anys), el social (exclusió laboral, habitatges impossibles i racisme silenciós) i l'emocional (soledat sense xarxa familiar, por a la deportació i inseguretat).

Davant d'aquests “murs”, la ponent va explicar que les portes de la fundació

romanen obertes tot el dia com a lloc segur, amb assessorament jurídic gratuït, formació bàsica d'idiomes i laboral per recuperar l'autoestima: “Imaginem algú que després de tants no, veu que pot muntar un circuit elèctric. Això canvia tot”.

Entre els projectes que tenen, destaca el de l'hospitalitat, que ofereix habitatge a 25 persones en llars familiars o pisos compartits durant dos anys, mentre regularitzen la seva situació. A més, setmanalment visiten el Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) per acompanyar els interns, i fan incidència pública contra injustícies silenciades. Coll va celebrar la regularització extraordinària de 500.000 persones, però va alertar: «És temporal; cal reformar la llei per acabar amb aquesta espera que mata projectes».

Mossèn Jubany va tancar l'acte qualificant la injustícia en el tracte als migrants com un “pecat estructural” de la humanitat. Va recordar el gest del papa Francesc a Lampedusa i l'elecció simbòlica de Canàries, punt habitual d'arribada de migrants, per a la visita del papa Lleó XIV. «L'Església ha de ser pont i veu profètica que no desvia la mirada», va insistir, fent una crida a fer amics migrants per conèixer de primera mà les seves històries vitals.

La conclusió clau de la nit va ser la necessitat de veure els migrants com a persones i part de nosaltres, i no per la seva definició administrativa, sinó per la seva història, dignitat i potencial. ■

Una nena balladora

ASSOCIACIÓ VEÏNAL DE SANT GERVASI - LA BONANOVA

Crec que em va dir que era una nena danesa; el que sí que és segur és que era el que en diem nòrdica: ulls blaus, cabells rossos recollits amb un mocador i una faldilla de colors. La nena, que no tindria més de cinc anys, i la seva mare intentaven imitar les passes dels balladors d'una rotllana que ballava una sardana al mig de la plaça de Joaquim Folguera.

Aquella ballada estava patrocinada per l'Associació Veïnal de Sant Gervasi - la Bonanova, com la ballada que tindrà lloc el proper 14 de març, a les 11.30 h, a la plaça de Joaquim Folguera, en la qual esperem comptar amb la vostra presència.

Aquesta activitat pretén la difusió i la pervivència de la dansa més representativa i és una més de les activitats que realitza l'Associació Veïnal, que, tot i ser important, no és pas l'única tasca rellevant que fa l'Associació. El principal objectiu per a nosaltres és canalitzar les inquietuds o necessitats dels veïns a l'Ajuntament per aconseguir un barri millor. Si no teniu temps o teniu dificultat per tramitar-ho, l'Associació Veïnal de Sant Gervasi - la Bonanova ho farà per vosaltres. Digueu-nos què us preocupa.

Per altra banda, seria molt important que us en féssiu socis per seguir treballant i fer activitats per al barri. Ens trobareu al Centre Cívic de Vil·la Florida cada dimarts i dijous de 18 h a 20 h, o truqueu-nos al 662 014 290 o al correu electrònic avgservasi@gmail.com i ens posarem en contacte amb vosaltres. La quota anual és de 30 €. ■

SARRIÀ BLUES

Atlàntic

AITOR ROMERO ORTEGA

Quan encara no existien les xarxes socials ni res semblant jo passava els estius de la meua infantesa a Galícia, d'on és el meu pare. En tornar a Barcelona i veure les fotos de les vacances dels amics m'adonava de seguida que el meu univers estiuenc era ben bé un altre. El paisatge i els colors eren molt

diferents, blaus de tonalitats gairebé oposades. El dels meus amics era mediterrani, el nostre era atlàntic.

He recordat ara, fa poc, aquella sensació en veure *Romería*, la darrera pel·lícula de Carla Simón. En tot moment es percep la llum d'un blau metàl·lic que omple totes les escenes, la llum de la Ria de Vigo, la mateixa que omplia els meus estius gallecs, els meus estius atlàntics, tan allunyats de l'ideal clàssic de la bellesa mediterrània.

Fa uns mesos, tot llegint un assaig de Susan Sontag sobre el cine de Jean-Luc Godard, em va trasbalsar una idea que l'assagista novaiorquesa destacava sobre les pel·lícules del francès. Segons ella tot el seu cine es fonamenta en refusar la idea més o menys acceptada per tots que una pel·lícula consisteix bàsicament en una narració amb fotografies en moviment, i on el llenguatge verbal està sempre supeditat a aquestes imatges, en forma de diàlegs o d'una mínima narració en off. Segons Godard, ens diu Sontag, és en realitat el text i la seva relació (no sempre coherent, no sempre evident) amb les imatges, el que acaba fent un producte artístic transformador. Per això sovint s'ha criticat que a les pel·lícules de Godard es parli massa, així com l'ús indiscriminat que fa d'una veu en off que llegeix textos filosòfics, i fa preguntes abstractes o comentaris sofisticats.

M'ha agradat molt l'ús que fa Carla Simón a la seva pel·lícula d'una veu en off que va llegint fragments d'un diari de joventut (paràgrafs curts, incisius, decididament poètics en la seva antipoesia) i que tenen una relació amb les imatges que van passant no sempre fàcil ni directa. En molts sentits podríem dir que tenen, fins i tot, una relació tensa. Hem d'estar sempre atents per seguir el fil de la pel·lícula, per no perdre'ns, perquè en molts moments sembla que el text i les imatges no casin del tot bé, o que no ho facin almenys de manera trivial, l'un no és l'accessori de l'altre, sinó que són dos llenguatges autònoms que dialoguen a la seva manera, fent cadascú la guerra per la seva banda.

M'agrada aquesta possibilitat de perdre'm dintre d'una pel·lícula o d'un llibre i que no m'estiguin agafant de la maneta tota l'estona per explicar-m'ho tot de dalt a baix. En aquest sentit, i els ja esmentats, sembla aquesta una pel·lícula molt francesa en la seva subtilesa, en la seva intel·ligència, i és difícil no pensar en Godard o sobretot en Rohmer.

La casualitat va voler que veiés *Romería* amb el meu pare, amb qui quasi ja no veig pel·lícules. Havia vingut a passar uns dies a casa meua. No sé si va seguir tot el fil, si va percebre tots els matisos. Segurament jo tampoc. En fi, no en vam parlar massa profundament al final, ni l'endemà. El nivell de les converses que mantenim avui dia és molt superficial. Suposo que és qüestió de l'edat i de la tristesa que l'acompanya. En tot cas, em va semblar que en trobar-se a la pantalla amb aquell blau atlàntic i amb el paisatge industrial i familiar de la Ria de Vigo se li va remoure alguna cosa. Segurament va pensar també en ma mare, que molt abans de ser la seva dona, quan encara era molt jove, va deixar Saragossa per treballar a l'hospital de Vigo. Va ser la seva primera feina. I allà va ser feliç de l'única manera que segurament es pot ser quan tens prop de 25 anys. ■

AITOR ROMERO ÉS ESCRITOR.

SALUT I BENESTAR

El que amaguen els calaixos

GLÒRIA VILALTA

El nostre cap funciona d'una manera aparentment molt estranya.

L'instint de supervivència és tan fort, que sovint deixa coses *amagades* en algun lloc perquè no estem preparats per veure-les i enfrontar-nos-hi.

He sentit més d'una vegada històries de persones que per exemple han patit maltractament quan eren infants i la seva memòria ho havia esborrat de la consciència fins que un dia, 30, 40, o 50 anys més tard, el tema surt a la superfície.

Sense anar a casos tan durs i traumàtics, a vegades oblidem coses tan simples com una excursió escolar o altres coses aparentment sense importància.

Fa temps pensava que el que jo no recordava era perquè per a mi no era important. És cert perquè està demostrat que es recorda el que té un impacte en les emocions, en el cos, el que impacta d'alguna manera. Per altra banda, però, hi ha aquest instint d'oblidar el que ha estat traumàtic, de manera que hi ha un filtre que decideix on cal desar els records o les experiències: si cal oblidar i enterrar -com a mínim fins que un estigui preparat-, si cal posar-ho en el calaix de coses que recordaràs només si hi ha ganes/interès de fer-ho, o si es posen en un lloc que pots trobar de seguida, a primera línia.

A casa

A casa ens passa una cosa semblant, tenim coses a la vista o en llocs molt concrets on sabem que ho podem agafar tan bon punt ho vulguem, coses desades en calaixos que no sabem ni que tenim fins que obrim aquell calaix per buscar-ne una altra o per endreçar-lo, i coses que hem tirat o que tenim i no sabem ni que tenim; fins que un dia, de sobte, dius: "I això d'on ha sortit?", "Com pot ser que no ho hagi vist fins ara"? En aquell moment, és molt possible que ho vegis perquè ja pots observar-ho, ja estàs preparat. Potser ho deixaràs fora del teu espai, potser li donaràs un altre significat, o fins i tot potser agrairàs aquella experiència dolorosa. En tot cas, ho podràs mirar i valorar.

Seguint amb l'article anterior en el qual parlava del repte de deixar anar, penso que a vegades no volem posar-nos a endreçar/tirar/remoure espais concrets perquè el nostre inconscient, que és qui ens dirigeix la major part del temps, sap que no estem preparats per afrontar-ho. No és el moment.

Aquest moment, però, si no hi posem la intenció, si no ens el treballem, si no fem canvis personals per poder tenir una mirada més ampla, compassiva i amorosa amb nosaltres i amb els altres, potser no arribarà mai o trigarà molt a venir. I aleshores seguirem amb aquelles emocions, aquelles coses, aquells records desats al fons d'un calaix que no obrim mai voluntàriament i que no ens deixaran fer un pas endavant en la vida. Perquè que no els veiem no vol dir que no hi siguin.

I potser, un dia, sorgiran accidentalment, quan menys ho esperem. Serà el moment de mirar-ho i decidir què volem fer amb allò. La vida sempre juga a favor nostre, encara que a vegades no ho sembli. ■

GLÒRIA VILALTA I GRAU ÉS ENGINYERA ESPECIALISTA EN MEDICINA DE L'HABITAT, FENG SHUI I BENESTAR PERSONAL.

SALUT MENTAL

Les absències

MARIA BASCOMPTE

Les absències fan mal.

A ella no li han arrencat mai una filla del ventre. No em puc imaginar un dolor tan acarnissat. Bé, sí, imaginar, me'l puc imaginar.

Quantes coses ens fan tan mal, a un nivell una mica menys atroç, com si ens ar-

ranquessin una filla del ventre? Deixar de formar part, per exemple.

Deixar de formar part, involuntàriament, és cruel. La salut és un privilegi, i no tenir-ne, a ella, l'ha reduït a absència. Una absència que no s'ha dessagnat, perquè batega. Ella està viva.

No és casualitat que hagi començat a abusar dels opiacis, a fer-los servir més enllà de l'estrictament necessari. No és una casualitat, és una causalitat: aquest últim any ha resultat un desencís en forma de: la vida era això. Els rics se'ns mengen, l'extrema dreta va impregnada estrats, persones i pàgines d'aquesta vida. Les grans elits cometen atrocitats... I ella està astorada. Allò naïf, idealista i utòpic és bufetejat amb contundent violència fins a condemnar-la a restar temerosa, en una cantonada bruta, fosca, humida i vella de qualsevol cambra de tortura.

"L'únic recurs per combatre les absències no desitjades és a través de les dissidències", es diu.

No és casualitat que les que transitem patiment psíquic pensem, en algun moment: "Estaria millor morta". Els senyors de bata blanca dirien que és una causa d'una malaltia. Però què passa amb els privilegis i la singularitat de tenir-ne o no? És a dir, què passa amb la importància clau del context?

A ella l'han expulsat del seu barri, on treballava, amb i per al barri. Segurament perquè un senyor danès pot pagar un lloguer molt més elevat. Vergonyosament més elevat.

No és casualitat que, ella, a vuit dies de morir sobtadament la mare, s'hagués de reunir amb les companyes del Sindicat de Llogateres.

"No era el moment."

"Ai, amiga, això és el que passa quan no hi ha privilegis."

Vosaltres, veieu que això passa, contempleu i seguiu *escrollejant*. És possible demanar-vos, a les privilegiades, que "caleu foc" amb nosaltres? Tot i que no sigui la vostra lluita? Podeu condemnar les vides reduïdes a grolleres absències?

La resposta és: no. Segurament perquè no subsistiu a base d'opiacis, com ella, perquè el dolor sigui menor, i perquè el món deixi de fer mal per unes hores, o per uns preuats instants.

Les absències, les de les persones que ja han mort, fan molt de mal, un mal profund, punxant, desolador.

Les absències, les de les vives en la lluita, també fan mal. Resulta desencisador assumir que, des de la desigualtat, si ella surt a cremar-ho tot, i tu no, perquè "no vols fer política", en aquest moment es percep un moviment sísmic que imposarà una bretxa entre ella i tu.

Hi haurà un abans, i hi haurà un després.

La lluita de classes.

La lluita de classes amb absències.

La lluita de classes amb absències i algunes dosis d'opiacis extra. ■

MARIA BASCOMPTE ÉS HUMANISTA I POSTGRADUADA EN SALUT MENTAL COL·LECTIVA.

MARIONA SODUPE

“Els químics són els arquitectes de la matèria, perquè dissenyen i sintetitzen molècules amb propòsits concrets per millorar-nos la vida”

© Silvia Molina

Treballar amb molècules no és fàcil perquè queden lluny de la nostra escala. Si la química clàssica, l'experimental, fa servir el laboratori, la teòrica —l'especialitat d'aquesta veïna de Sarrià— utilitza la simulació per computadores. Entrevistem Mariona Sodupe, catedràtica de la UAB i referent en química teòrica i computacional. De fet, tot i la seva visió crítica amb els rànquings, ocupa la posició 314 de les 1.000 investigadores més destacades d'Espanya (CSIC).

CRISTINA JUNYENT

Sovint el terme *química* es fa servir de manera pejorativa. Com explicaria què és realment?

La química estudia la composició de la matèria, les seves propietats, l'estructura i les seves transformacions: les reaccions químiques. Podríem dir que els químics són els arquitectes de la matèria, perquè dissenyen i sintetitzen molècules amb propòsits concrets per millorar-nos la vida. Històricament, ha fet contribucions vitals: el tractament i la potabilització de l'aigua, la producció de fertilitzants o el desenvolupament d'analgèsics i antibiòtics. Ara, per exemple, se centra en el disseny de nous materials per a cel·les fotovoltaïques.

El darrer Premi Nobel de Química es va atorgar per una aplicació sostenible?

Es va concedir a tres investigadors pel desenvolupament d'estructures metal·lo-orgàniques. Aquests materials formen xarxes reticulars poroses que permeten, entre altres aplicacions, capturar gasos com el CO₂, o extraure humitat de l'aire del desert i convertir-la en aigua potable.

© Silvia Molina

El seu equip s'acosta als processos químics des de la simulació computacional. En què consisteix la seva feina?

La química computacional és una eina essencial per saber què passa exactament amb els àtoms durant una reacció: quins enllaços es trenquen, quins es formen i quin és el camí que porta dels reactius als productes. D'aquesta manera, podem determinar la via més favorable per optimitzar i dissenyar nous reactius, processos i materials.

Quan va deixar la química de ser una ciència purament experimental?

El 1998 es va atorgar el Premi Nobel a dos químics teòrics, Walter Kohn i John Pople, per les seves contribucions al desenvolupament de mètodes teòrics. Des d'aleshores les simulacions computacionals són presents de forma rutinària a tots els laboratoris de recerca química. Les simulacions computacionals són una eina molt potent per obtenir informació a nivell atòmic.

Com ha evolucionat la química computacional?

Inicialment, s'utilitzava sobretot per interpretar les observacions experimentals determinant el mecanisme atòmic subjacent. Actualment, la química computacional és capaç de dissenyar i millorar processos de manera predictiva.

En quins projectes concrets ha intervingut el seu laboratori?

Amb Salvador Ventura, de l'Institut de Biotecnologia i Biomedicina de la UAB, vam col·laborar en la millora d'un fàrmac inhibidor de les plaques d'amiloide que causen certes cardiopaties. Crec que ara s'estan realitzant els estudis farmacològics i

toxicològics previs a les proves clíniques. També vam simular com els primers aminoàcids es podien unir sobre una superfície de feldspat per iniciar proteïnes, emulant el que podria haver passat en l'origen de la vida.

Treballeu a nivell nanomètric (escala 10⁻⁹ metres = 0,000000001 metre o encara més petit), quins avantatges té aquesta dimensió?

En escales tan petites la relació entre superfície i volum és molt gran. Això ens ofereix una gran quantitat de punts d'exposició per observar i aprofitar les interaccions atòmiques i moleculars.

També feu simulacions basades en mecànica quàntica?

Depenent del tipus de simulació, utilitzem unes tècniques o unes altres. Les molècules estan formades per àtoms que tenen electrons, i aquests no es poden estudiar amb mecànica clàssica; hem de recórrer a la mecànica quàntica per entendre com es distribueixen. Aquesta distribució és, precisament, la que determina les seves propietats químiques.

La intel·ligència artificial també ha entrat en el camp de la química computacional.

Efectivament. Els càlculs per resoldre les equacions del moviment dels electrons són extremadament costosos i llargs. Per agilitzar-los, s'entrenen models d'IA amb precisió per obtenir resultats amb precisió quàntica sense haver de fer càlculs. La IA també ha estat decisiva per desenvolupar el sistema *AlphaFold* (de Google DeepMind), que, a partir de la seva seqüència d'aminoàcids, determina l'estructura tridimensional de les proteïnes, la forma que li

“**Històricament, la química ha fet contribucions vitals: el tractament i la potabilització de l'aigua, la producció de fertilitzants o el desenvolupament d'analgèsics i antibiòtics**

“**Amb la irrupció de la IA, avaluar mitjançant treballs s'ha tornat molt complicat; potser caldria tornar als exàmens orals, tot i que no és una solució senzilla de logística**

“**Hi ha investigadors que no volen venir a Barcelona perquè amb el seu salari no es poden pagar l'habitatge**

permetrà fer la feina que li toca, com la del múscul estirar-se i enronsar-se. La IA també ens ajuda a identificar patrons en reaccions químiques per predir quin rendiment tindrà una reacció, automatitzant processos i facilitant el càlcul complex.

Quan parles de càlculs, a quines operacions et refereixes?

Fonamentalment equacions diferencials i que involucren, essencialment, el càlcul d'integrals.

Quina seria la pregunta a la qual tothom voldria donar resposta?

Poder estudiar sistemes complexos de milers d'àtoms amb precisió quàntica i de manera ràpida.

Quin descobriment preveu que pot tenir lloc en els pròxims 10 o 15 anys?

L'entrenament de la intel·ligència artificial per realitzar càlcul quàntic i la consolidació dels ordinadors quàntics. Això ens permetria simular sistemes d'una magnitud fins ara inabastable.

La intel·ligència artificial també ha irromput en la docència. Com es pot evitar que emmascari el coneixement d'un alumne?

És tot un debat. Els models de llenguatge són cada cop més sofisticats i les seves respostes, més acurades; però, si s'utilitzen malament, empoïbreixen l'aprenentatge. Des de la pandèmia, a Europa s'ha detectat força absentisme a les aules. L'alumne

© Silvia Molina

autodidacte pot utilitzar la IA per aprofundir en el coneixement, però qui només busca el títol la fa servir perquè li faci la feina.

Això genera un problema al professorat.

Sí, reps treballs ben executats on no saps quina ha estat la implicació real de l'estudiant. Avaluat mitjançant treballs s'ha tornat molt complicat; potser caldria tornar als exàmens orals, tot i que no és una solució senzilla de logística. Actualment, les nostres discussions se centren en com hem de transformar l'avaluació, com plantejar les classes i, sobretot, com potenciar el pensament crític.

Com és la recerca universitària?

En general, un investigador prepara un projecte i el presenta a convocatòries competitives; si guanya, obté el finançament per desenvolupar-lo. La recerca a la universitat és força lliure, a diferència dels centres de recerca, on està més orientada perquè són especialitzats. Per contra, a la universitat és més complex: hem de compaginar la investigació amb la docència, tenim menys temps i competim pels mateixos recursos. Cal dedicar-hi moltes hores, perquè si et quedes sense finançament o sense beques, no pots formar equip ni dirigir tesis; la recerca s'atura i després és molt difícil de recuperar.

Quin consell donaria als joves que es volen dedicar a la investigació?

Que facin el que realment els agrada i els motiva, perquè les beques són molt precàries. De fet, hi ha investigadors que no volen venir a Barcelona perquè amb el seu salari no es poden pagar l'habitatge.

Per què va estudiar Ciències Químiques?

De fet, volia fer bioquímica, però en aquella època no existia com a titulació. Així que vaig decidir arribar-hi a través de la química. En acabar el primer cicle, els professors de diferents especialitats ens feien xerrades per convèncer-nos de triar la seva. Recordo especialment la del professor Joan Bertrán, un químic quàntic pioner i referent a Espanya. Ens va explicar com la química teòrica simula els processos per entendre què passa, com passa i per què passa. Vaig sentir que allò responia al «perquè» de les coses i vaig triar l'especialitat de química física. Després de la tesi en química teòrica, vaig marxar dos anys als Estats Units i vaig tornar.

Va entrar directament a l'Autònoma?

Hi vaig entrar amb una plaça d'interina i, al cap d'uns anys, em vaig establir professionalment.

“M'apassiona entendre l'estructura de les molècules: per què són com són, per què es disposen a l'espai d'una manera determinada i com interaccionen

“Busco que un alumne sàpiga identificar possibles errors i sigui capaç de desenvolupar la recerca per ell mateix, seguint un camí independent

Què és el que troba més fascinant de la teva recerca?

M'apassiona entendre l'estructura de les molècules: per què són com són, per què es disposen a l'espai d'una manera determinada i com interaccionen. Són processos molt delicats i, alhora, molt creatius. Amb la computació pots provar qualsevol reacció que t'imaginis! Potser després no es podrà sintetitzar o no servirà per a res, però de simular, pots simular tot el que vulguis.

Quines qualitats creu que són clau per treballar en química teòrica?

Tenir criteri, com en tota la recerca. El que busco és que un alumne sàpiga identificar possibles errors i sigui capaç de desenvolupar la recerca per ell mateix, seguint un camí independent.

Vols afegir alguna cosa més?

Només que he gaudit molt fent recerca a la universitat. Em sento afortunada i una privilegiada.

Trobareu l'entrevista completa a <https://www.fenomensnaturals.net/la-quimica-larquitectura-de-la-materia-amb-mariona-sodupe/>

© Silvia Molina

Els serveis de neteja s'han convertit en una peça clau per al funcionament del dia a dia d'empreses i llars, i cada vegada més persones opten per externalitzar aquesta tasca per poder dedicar el temps a la feina, la família o l'oci. Amb aquesta mirada, l'any 2014 va néixer Hogeser, una empresa de Sarrià que combina l'experiència en gestió empresarial amb el coneixement del sector de la neteja i de l'assistència domiciliària.

Disposen d'un equip d'una quinzena de treballadors i treballadores, i ofereixen neteges tant per a particulars com per a negocis: des de botigues, consultes mèdiques, restaurants, fins a escoles, acadèmies, fàbriques i centres d'activitats de lleure.

Neteja honesta, regular i professional

Àngels Boguñà, gerent de Hogeser, defensa que un servei de neteja ha de ser, per sobre de tot, honest i puntual: "Si s'ha acordat arribar a les 10h, no s'arriba a les 10.10h". A més, reivindica que l'honestedat és essencial per a un bon funcionament del servei i explica que, a Hogeser, es treballa sota pressupost, però després només es cobra per les hores realment fetes. Aquesta és una pràctica que, en un sector on proliferen les irregularitats, vol marcar distància i reforçar la confiança amb la clientela. La gerent insisteix que cal recelar d'ofertes "massa barates", perquè els convenis laborals existeixen i estableixen uns mínims que cal complir.

Hogeser compta amb una plantilla d'operaris i operàries de neteja contractats, formats, equipats

HOGESER

SERVICIOS INTEGRALES

Hogeser: serveis de neteja a mida per a negocis i llars

i supervisats, que abans d'entrar en rotació segueixen una formació interna específica per garantir uns estàndards de qualitat elevats. L'empresa facilita totes les eines i productes necessaris, evitant que el client hagi de comprar material, i ofereix tant neteges de manteniment com tasques més especialitzades.

Inserció sociolaboral i compromís social

El sector de la neteja és un dels àmbits més vinculats a la inserció sociolaboral, i Hogeser vol formar part d'aquesta cadena d'oportunitats. Per això col·labora amb entitats socials com la cooperativa Drepera i amb Sant Joan de Déu Serveis Socials, que treballen amb persones en situació de vulnerabilitat i exclusió, oferint itineraris d'inclusió

social i laboral.

Actualment, alguns dels seus treballadors provenen d'empreses d'inserció o programes similars.

Hogeser ha ampliat amb el temps el seu catàleg per donar resposta a les necessitats creixents de les famílies: més enllà de la neteja, ofereixen acompanyament domiciliari a persones grans i a persones que es troben en un postoperatori, amb professionals titulats i especialitzats en la cura i l'atenció personal. A més, l'empresa ofereix també serveis de selecció de personal de neteja i d'acompanyament per a particulars i empreses que prefereixen contractar directament, però necessiten ajuda per trobar perfils fiables i adequats.

Tot i que treballen arreu de Barcelona, la vocació de Hogeser és reforçar el vincle amb Sarrià i continuar creixent a partir de la confiança del veïnat. En un context en què cada vegada valorem més el temps i la tranquil·litat, el seu model posa el focus en una idea clara: una neteja professional, honesta i regular no és només una qüestió d'ordre, sinó una oportunitat per a millorar la qualitat de vida. ■

Cloenda de l'Any Isabel Llorach

JESÚS MESTRE

El palau Rocamora, del carrer Ballester, va ser l'espai escollit per fer la cloenda de l'Any Isabel Llorach, que al llarg de 2025 i principis de 2026 ha proposat un seguit d'activitats: xerrades, concerts, presentacions de llibres i l'exposició de la Fundació Rocamora. Xavier Baladia, comissari de l'exposició, també va ser el mestre de cerimònies de la cloenda.

Baladia va rebre els assistents al saló del palau, vestit d'esmòquing i al costat del piano de mitja cua, reconstruint una escena que ben segur era habitual cent anys enrere en els salons de la casa d'Isabel Llorach, al carrer Muntaner prop de la Travessera. I va interpretar "La la la, ça va, ça va", una cançó francesa dels anys vint, referent de la Belle Époque parisina. Llorach era una ferma seguidora de la cultura francesa.

Tot seguit es va fer una pausada visita comentada a l'exposició que es clausurava, en la qual els objectes i referències a Isabel Llorach s'unien a les ceràmiques de l'exposició permanent de la Fundació. Baladia va descriure la casa on residí Llorach, un edifici emblemàtic de Josep Puig i Cadafalch, dissortadament desaparegut; la Barcelona de les primeres dècades

Xavier Baladia al piano de la Fundació Rocamora

del segle XX, amb un gran nivell cultural i artístic i on Llorach era un personatge molt popular, i algunes de les seves iniciatives com el Conferentia Club, per on van passar molts dels artistes i intel·lectuals amb més nom del moment, tant de Catalunya com de la resta d'Europa.

La cloenda de l'Any Isabel Llorach també volia ser el tancament d'aquella Barcelona que mai no tornarà, i que només podem recordar amb nostàlgia. Així, per posar-hi el punt final, Baladia va tornar al piano i va demanar que se l'acompanyés en la interpretació d'una altra cançó emblemàtica, "Ochi chyornye" (Ulls negres), una cançó russa tradicional, que a la dècada de 1910 s'associà amb l'enfonsament de l'Imperi rus. Un altre referent de Llorach, un altre món desaparegut. ■

LES RESSENYES DE LA CASA USHER

La desolació del "western" llatinoamericà: *Páramo herido*, de Fabio Neri

Fabio Neri construeix a *Páramo herido* (editorial Ned, 2025) una novel·la que subverteix els codis del gènere clàssic per radiografiar les cicatrius del colonialisme. En aquesta obra, el paisatge deixa de ser un simple escenari per convertir-se en un mirall de la devastació interna dels seus personatges, especialment de Lupo, un protagonista sense arrels que habita els marges d'una civilització corrosiva.

L'autor ens submergeix en una geografia on la supervivència és l'única llei. El personatge de Karlo planteja un darwinisme social radical: la caça d'éssers humans es justifica sota una retòrica de barbàrie on l'empatia és vista com una debilitat imperdonable. Tanmateix, aquesta pretesa superioritat trontolla quan Lupo topa amb l'altre —els pobles originaris—. És en aquest xoc on la dicotomia entre civilització i barbàrie s'ensorra, revelant que la violència institucional és la veritable salvatgeria.

La identitat a la novel·la és una construcció sobre runes. Lupo, un sicari que llegeix la natura, però manca de vocabulari, representa l'home desposseït de passat, unit a Karlo només per la música i el relat. Neri destaca brillantment com

els humans som, en essència, ficcions: les llegendes sobre la letalitat de Lupo importen més que els fets reals, ja que el mite és l'únic que permet la cohesió enmig de la tragèdia.

Amb un gir estilístic magistral al capítol VI, l'obra es transforma en una investigació literària que despulla el poder repressor de l'Església i el capital. *Páramo herido* no ofereix redempció ni finals heroics; només la certesa que, en aquest cicle de violència, fins i tot els qui guanyen les batalles acaben formant part del bàndol dels perdedors. ■

Llibreria Casa Usher, al c/ Santaló entre Calaf i Rector Ubach, molt a prop del mercat

2 PARCS RESIDENCIALS – 2 LLOCS PRIVILEGIATS A SAILLAGOUSE I A ERR (COMPLEXE NOU) per a les vacances de tot l'any a la Cerdanya

LLOGUER i VENDA

Estem situats al centre de la Cerdanya francesa i del Parc Natural Regional dels Pirineus Catalans. A prop de Puigcerdà, Llivia, FontRomeu, Puigmal, Eyna, Les Angles, Porte, La Molina i Masella. Un refugi privilegiat per passar-hi les vacances de tot l'any. La tranquil·litat i un paisatge autèntic encomanen el respecte per l'entorn. A l'estiu es poden fer magnífiques passejades per la Vall del Segre i del Puigmal, a prop de la Vall d'aigua calenta de Llo i molt a prop del Parc Aquàtic d'Err, també Centre de nombroses activitats esportives i culturals per als més actius. S'hi poden llogar xalets confortables i equipats per 4, 6 i 8 persones ja sigui per una estada de cap de setmana o per a setmanes senceres. Hi ha parcel·les individuals de 250m2 en uns 300m2-300m2 amb pàrquing individual per a 2 cotxes, sala de jocs i jocs per a nens. La qualitat en el servei, la seguretat, la responsabilitat i el respecte per l'entorn són els nostres principis bàsics. El Sr. i la Sra. Pouget juntament amb tot el seu personal us hi garanteixen una estada excel·lent.

COMPLEXE NOU A ERR

A 2 km de Saillagouse al peu del Puigmal "EL PASTURAL"

- Parcel·les individuals de 270 a 300m2
 - Venda de xalets de fusta (3/4 habitacions, 2 banys, terrassa i 2 places de pàrquing)
 - Preu dels xalets
- Totalment equipats claus en mà:**
95.000€ - 110.000€ -
150.000€ - 175.000€
(IVA inclòs sense despeses de notari)

TARIFES 2025-2026. 2 Establiments: "LE VEDRIGNANS****" a Saillagouse i "EL PASTURAL****" a Err (Preus sense despesa d'electricitat)

Tarifes vàlides del 22/11/2025 al 21/11/2026	ALTA		MITJA		BAIXA					
	Preu per setmana	Preu per nit 2 nits mínim WE Excepte WE	Preu per setmana	Preu per nit 2 nits mínim WE Excepte WE	Preu per setmana	Preu per nit 2 nits mínim WE Excepte WE				
27-12-2025 / 03-01-2026			22-11-2025 / 27-12-2025		02-05-2026 / 13-06-2026					
21-02-2026 / 07-03-2026			03-01-2026 / 21-02-2026		05-09-2026 / 21-11-2026					
11-07-2026 / 22-08-2026			07-03-2026 / 02-05-2026							
			13-06-2026 / 11-07-2026							
			22-08-2026 / 05-09-2026							
Vacances escolars només per setmanes										
Per menys dies, consultar										
Temporada baixa: -10% per 3 setmanes										
Genêt: 2 ad. + 1 nen*	Saillagouse	610€	140€	95€	460€	110€	70€	390€	80€	60€
Lupin: 2 ad. + 2 nens*	Saillagouse	730€	145€	110€	560€	120€	80€	470€	90€	65€
Jasmin: 2 ad. + 3 nens*	Err	770€	180€	120€	590€	125€	90€	505€	120€	75€
Lupin Special: 4 ad. + 2 n**	Saillagouse	865€	185€	130€	745€	165€	120€	590€	120€	90€
Angélique: 4 ad. + 3 nens**	Err	975€	210€	155€	815€	180€	120€	700€	150€	105€
Gentiane: 6 ad. + 2 nens**	Saillagouse/Err	1.020€	225€	160€	950€	200€	150€	735€	160€	110€
Edelweiss: 8 ad.**	Saillagouse/Err	1.090€	240€	180€	1.030€	230€	155€	820€	175€	120€

APARCAMENT: al xalet per 1 o 2 cotxes
PAGAMENT: Targeta de crèdit o efectiu
Fiança de 200 € per targeta de crèdit
SUPLEMENTS: Electricitat 0,28 €/kwh
ANIMALS: 5 €/nit vacunats
Acceptats: 1 gos gros o 2 de petits
Taxa turística: + de 18 anys: 0,65 €/dia (2025)

SERVEIS: Neteja 50* / 60** €
WIFI GRATIS

Fitxa rentadora o secadora: 5 €
Lloguer llençols/lit: 10 €
Lloguer tovallola: 5 €

SNACK al Vedrignans, Restaurant a 300 m

PARC RESIDENTIEL "LE VEDRIGNANS" – 9 Chemin de Vedrignans – 66800 SAILLAGOUSE
PARC RESIDENTIEL "EL PASTURAL" – 32 Route du Puigmal – 66800 ERR
Tél: 00.33(0)4.68.04.04.79 – Fax: 00.33(0)4.68.04.06.89 / Email: contact@levedrignans.com
www.facebook.com/location.Vacances.Vedrignans / www.levedrignans.com

ASSEMBLEA CONSTITUENT

Òmnium Sarrià-Sant Gervasi

Dilluns 13 d'abril a les 19.00h
Casa Orlandai

Escaneja aquest QR
i descobreix tots els
grups gratuïts per a
aprendre català
fent conversa a
Sarrià - Sant Gervasi

Casa Jordi

**Cuina tradicional
en una masia al cor de
Barcelona.**

Des de 1968 treballem
perquè gaudeixis d'una
proposta gastronòmica
autèntica.

Creiem en la cuina de
mercat i vetllem perquè
els plats de la carta siguin
elaborats amb productes
de la nostra terra i garantir
així una cuina de qualitat.

Ens agrada pensar que a
Casa Jordi mantenim vi-
gents els sabors de sempre.

Passatge Marimón, 18
08021 Barcelona
Tel: 93 200 11 18
Web: casajordi.es

TEATRE DE SARRIÀ

Oriol Broggi

“Venir al Teatre de Sarrià és una oportunitat de fer una cosa diferent i nova, excitant, trasbalsadora i especial”

CARME ROCAMORA I SEGUÍ

La Perla 29 estrena *La nit de les tribades* al teatre sarrianenc.

La Perla 29 es trasllada durant un mes al Teatre de Sarrià per viure *La nit de les tribades*, l'obra més celebrada del suec Per Olov Enquist, que ens submergeix en un assaig teatral on tot saltarà pels aires. Parlem amb el director, Oriol Broggi.

S'instal·laran tot el mes de març al Teatre de Sarrià. Què n'espera?

Moltes coses alhora i, al mateix temps, poques. M'explico. Quan fas teatre hauries d'aprendre a esperar poc o res per poder-te concentrar en allò que fas. Decidir fer una obra prové d'un impuls ocult que no et deixa saber del tot què n'esperes. Un treballa, posa en moviment un projecte, ajuda uns actors a moure's i va teixint les escenes. Durant el procés no et permetes mirar gaire enfora i vas enllaçant idees, gestos, veus, mirades... Alhora, des de La Perla volíem fer aquesta obra en un lloc especial. I quan el Teatre de Sarrià ens va obrir els braços, ens va convidar a adreçar-nos a un món especial i únic, on l'assaig es podrà barrejar amb l'espectacle millor que al nostre espai.

Sortiu de la vostra zona de confort.

Des de La Perla 29 ens agrada treballar en nous espais. Nosaltres, és clar, perquè per a la gent d'aquí és un espai de sempre i un dels més antics de la nostra ciutat. Però a nosaltres ens agrada treballar i transformar aquests espais, lluitar contra les parets i a favor de les seves formes, i aprendre-hi a conviure. Venir aquí és una oportunitat de fer una cosa diferent i nova, excitant, trasbalsadora i especial. Esperem trobar aquesta vida amb l'espai i jugar-hi. I arribar a nous públics que hi aportaran la seva mirada. És tot un repte. Perquè no només es tracta de les parets quan parlem d'un teatre: hi ha també les maneres de fer, les històries viscudes. La descoberta d'un nou món. I tot això a part de la peça en si, o més ben dit, barrejant-se amb ella. Perquè s'acaba barrejant tot.

Per què han apostat per un clàssic contemporani per estrenar a Sarrià?

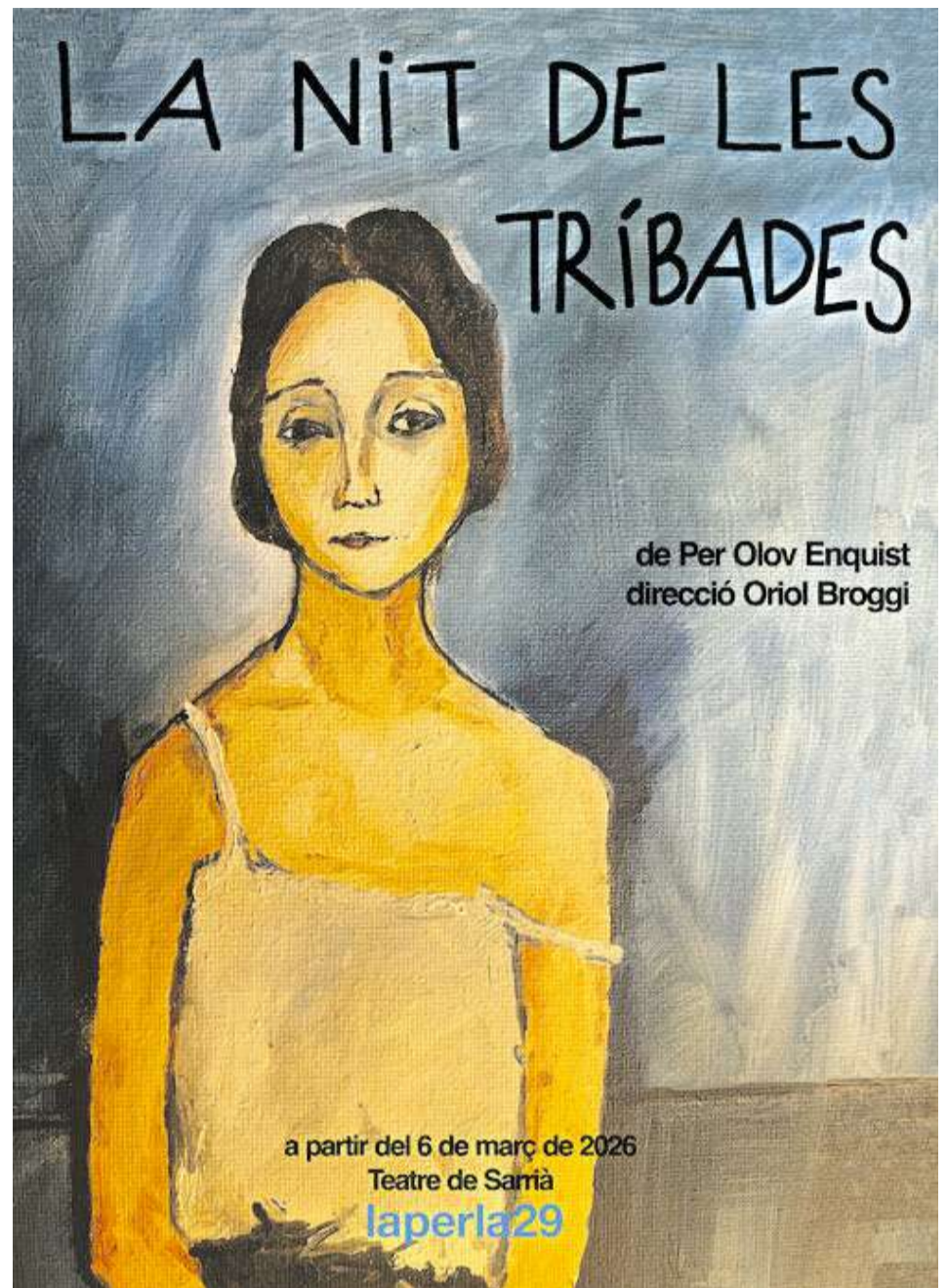
Fer aquesta obra al Teatre de Sarrià és una oportunitat de fer-la en un espai que podria ser el “petit i nou Teatre Dagmar de Copenhagen”, que surt a l'obra

i on teòricament es fa l'assaig de l'obra de Strindberg. És un espai perfecte per representar-hi aquest text. I, pensant en el públic, imagino que hi pot funcionar bé. No sé si arriba a ser encara un clàssic contemporani, són paraules molt grans... que fan respecte. Però, d'alguna manera, aquesta és una història que lliga i relliga mirades de generacions que es veuen. Maneres de fer antigues que cal canviar. En aquest sentit, és contemporani. I també per la forma podríem pensar que és un clàssic... Finalment, s'explica la història d'una gent que treballa en un assaig i que pretén trobar una nova forma de comunicar-se. Al Teatre de Sarrià, que és nou per a la companyia, nosaltres busquem fer el mateix: establir aquest diàleg entre maneres de fer ja conegudes i les que encara estan per inventar.

Com explicaria l'obra?

En un assaig d'una nova obra d'August Strindberg en un teatre experimental de Copenhagen, aquest es troba amb la seva exdona i la seva amant, Siri von Essen i Marie David. L'assaig es desenvolupa en un ambient tens que porta a barrejar sentiments i arguments. A mesura que avança, aflora en el famós escriptor un odi cap a les dones, desmesurat i avui vist com a pueril i estrany. També veiem que prové d'una evident gelosia cap a les dues dones, però això no l'excusa. A poc a poc es va desgranant i Strindberg fa cada cop més el ridícul com més defensa els seus arguments. Les qüestions de gènere passen a primer terme i surt a la superfície el maltractament d'ell cap a ella. La Siri es revolta i surt vencedora del duel. Alhora, l'obra desenvolupa la idea de la conversa com a motor del teatre: els sentiments, els arguments, la discussió.

Els ressentiments duts a escena, el duel emocional. És una obra apassionant que descriu molt bé les misèries humanes, sobretot les provinents dels homes.

Quines diferències hi ha entre la seva proposta i l'estrena de l'obra en català, fa 48 anys, a Girona?

Intentar igualar aquell muntatge i el record d'aquell moment és difícil o impossible. Hem intentat defugir d'aquesta idea. Jo no el vaig veure, però n'he vist totes les fotografies i la veritat és que aquell muntatge és tan important i recordat que, a l'hora d'emprendre l'aventura, pesa bastant. Després, un cop et poses a treballar a cada

assaig, t'endinses més en la teva realitat i t'oblides de tot. Fas la teva i no penses tant en aquest pes. Crec que finalment podrien ser dos muntatges semblants perquè —això no ho hem dit— l'autor proposa una idea ben concreta i hi ha poc espai per fer-ne una de diferent. La tauleta, les cadires, les andròmines de l'assaig hi han de ser presents, penso... La pregunta és quin nivell de metateatralitat hi ha en un muntatge i en l'altre. Com s'ensenyava l'assaig on es troben els personatges?

Què ha estat el més complex a l'hora d'assajar i preparar l'obra?

No ho sabria dir del cert. Muntar una obra sempre és complex. Has de trenar tantes coses i lligar tants codis que no pots mirar-ho fàcilment des de fora. Hi ets immers i no en pots sortir. Imagino que discernir bé entre la realitat i la ficció. Que sigui tot passatger, que flueixi. Maldar perquè tot sigui viu i alegre.

I el més agraït?

El més agraït ha estat assajar i assajar i assajar... Treballar les escenes. Com sempre, és el millor d'un projecte. En aquest cas especialment. I també perquè els meravellosos actors que tenim permeten un treball fi, acurat i divertit. ■

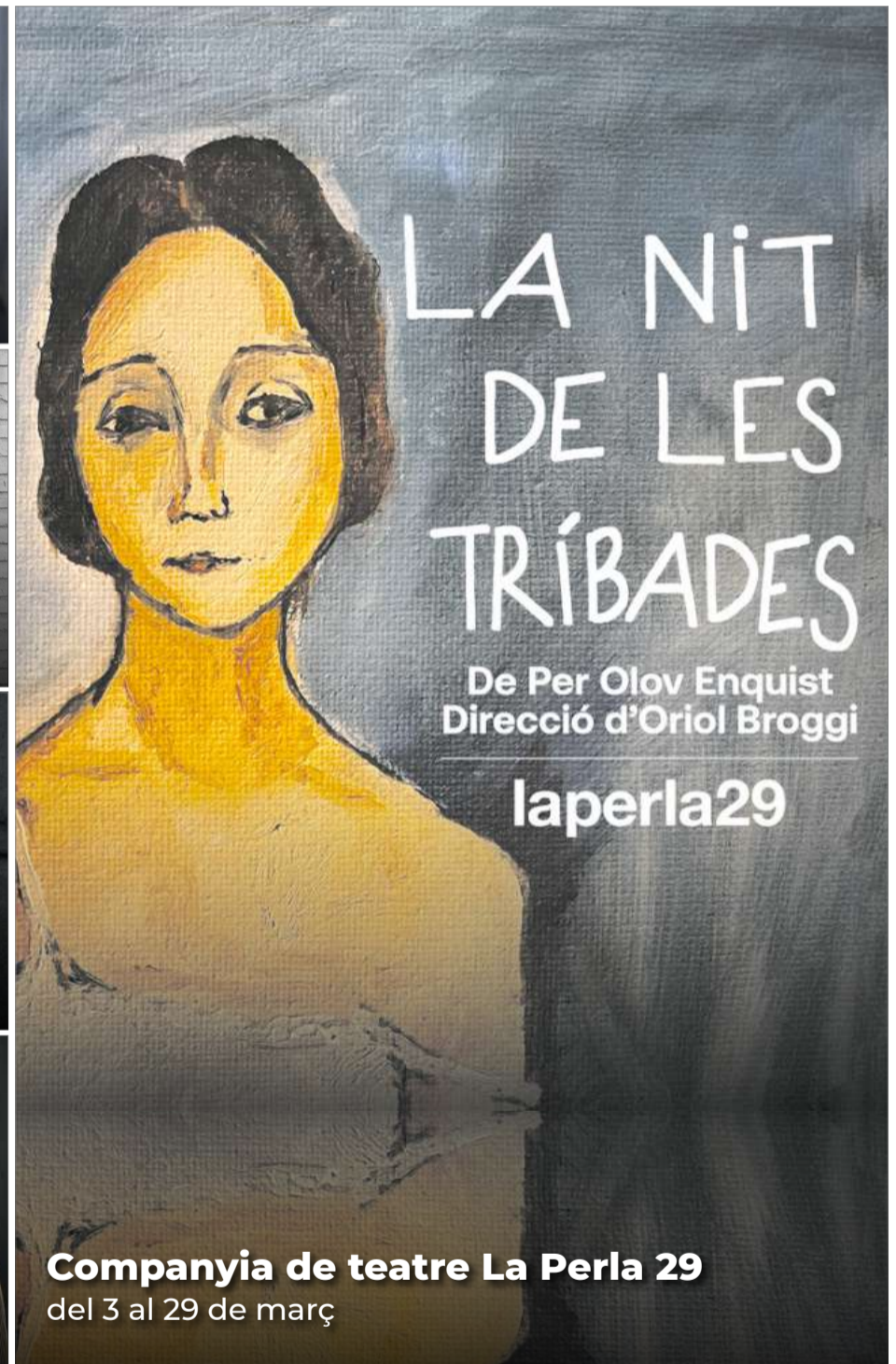
MARÇ

ABONA'T A LA NOVA TEMPORADA DEL TEATRE DE SARRIÀ

20% DESCOMPTE per cada entrada al web amb el codi: **ELJARDI20** o bé ensenyant aquest anunci a les taquilles del teatre

TEATRE SARRIÀ

www.teatredesarria.cat

Aules i tallers de Divulgació de les Arts Escèniques

Grans Compositors de Música Clàssica >> De la Música Africana al Jazz >> Tallers de Teatre >> Com Escenificar una obra de Teatre >> Tallers de lectura Teatral >> Taller d'Espectacle >> Aules de Ciència i Política >> Corals de la Clàssica al Rock >> Taller d'Instruments i de Combo >> Parlem d'obres de Teatre en anglès, francès o italià >> Conferències >> Xerrades >> Presentacions Literàries >> Extraescolars de Dansa i Teatre.

CENTRE
TEATRE
SARRIÀ

www.centredesarria.cat

El tresor amagat: un conte que et fa perdre la noció del temps

La sarrianenca Eulàlia Tramuns presenta una història que combina papiroflèxia i aprenentatge matemàtic

ANA RUBIÓ JIMÉNEZ

Un full de paper pot transformar la manera d'ensenyar matemàtiques? Eulàlia Tramuns, professora de la Universitat de Barcelona, n'està convençuda i ho demostra amb el conte *El tresor amagat*, una obra singular que combina papiroflèxia, narració i aprenentatge matemàtic en una proposta tant creativa com exigent.

El conte introdueix el que l'autora anomena *storytelling en papiroflèxia*: explicar una història mentre es van plegant figures de paper. Cada plec acompanya el relat i cada figura esdevé una porta d'entrada a conceptes matemàtics, espacials i narratius. El resultat es tradueix en una experiència compartida que es pot viure com a lectura, taller, petit teatre de paper o activitat educativa vivencial.

Ara bé, *El tresor ocult* no és un llibre passiu. És un repte i és un joc. Com a adults, convé haver-lo explorat i practicat abans de compartir-lo amb els més xics, ja que la proposta requereix una certa destresa i comprensió. Precisament per això, el conte esdevé un excel·lent punt de trobada entre infants de diverses edats: un exercici de coordinació per a qui explica i plega les pàgines del llibre, i un espectacle captivador per als més petits.

Aquesta obertura pedagògica té un reflex clar en les il·lustracions de Mònica Ramoneda. De caràcter minimalista i expressiu, l'univers visual del conte explica només la informació essencial, deixant un marge molt ampli a la imaginació. Un gest de llibertat que es complementa, a banda de la papiroflèxia, amb

preguntes sobre coneixement del món i petites píndoles explicatives que conviden al debat i a la reflexió.

Pel que fa a les matemàtiques, aquestes no apareixen de manera explícita durant la lectura, però el conte esdevé una excel·lent excusa per parlar de geometria, distàncies, temperatures o formes. En altres paraules, no són tant una conseqüència natural del relat, sinó més aviat una oportunitat pedagògica que el relat genera.

En aquest sentit, la sarrianenca fa un gran regal a les famílies i a la comunitat docent: un recull de jocs i exercicis matemàtics que permeten apropar-se a aquesta disciplina amb la ment oberta i expectant, esquivant les pors i les limitacions mentals que alguns estudiants senten envers aquesta matèria.

En definitiva, *El tresor ocult* és un conte amb moltes capes: primer la història, després els dibuixos, la papiroflèxia, les preguntes, les matemàtiques i, finalment, tot plegat. Segons l'edat, l'atenció se centrarà més en un aspecte o un altre i, amb cada lectura, els infants podran fer un nou descobriment.

A l'aula, fins i tot, pot convertir-se en una unitat didàctica transversal que treballi llengua, lectura, coordinació motriu, expressió artística i creativitat, amb la possibilitat de crear una llibreta personalitzada que doni sentit al procés, com la que descobreixen els protagonistes en acabar la seva aventura.

Una aventura que cada lector, mestre o família aprofitarà a la seva manera; una invitació oberta a aprendre jugant, plegant i imaginant. ■

Naturalistes morts: una recerca íntima i persistent d'Anna Aguilar-Amat sobre el seu avi

CRISTINA JUNYENT

A finals del segle XIX i començaments del XX, Catalunya vivia una intensa efervescència científica i cultural, marcada per la consolidació de societats i institucions dedicades a l'estudi de la natura. La ciència era entesa com una eina de progrés i modernització, i la història natural es va convertir en un dels camps més dinàmics d'aquest impuls col·lectiu. En aquest context de passió per la natura van néixer el Museu d'Història Natural i la Institució Catalana d'Història Natural —futura filial de l'Institut d'Estudis Catalans—, espais en què Joan Baptista d'Aguilar-Amat va tenir un paper decisiu. La seva trajectòria, però, va quedar abruptament interrompuda amb la seva desaparició el setembre de 1936.

Durant la seva infantesa a Sarrià, la seva neta, Anna Aguilar-Amat, va créixer amb la consciència que la història familiar estava marcada pel silenci i el dolor. L'interès per la figura de l'avi va despertar quan naturalistes actuals li van preguntar per la coincidència del cognom amb el del malacòleg. Aquell vincle inesperat la va empènyer a voler saber qui havia estat realment el seu avi, què havia fet i per què la seva vida va tenir un final tan tràgic.

Per esbrinar quina havia estat la recerca del seu avi, van jugar un paper determinant els historiadors de la ciència i els curadors del Museu de Ciències Naturals de Barcelona, que la van acollir amb generositat i li van facilitar l'accés a la

documentació que testimoniava la seva petjada científica en col·leccions i arxius anteriors a la Guerra Civil. També hi va trobar informació sobre els viatges que el van portar a recórrer Indòxia i Àfrica, uns desplaçaments que ella mateixa va emprendre per reconstruir-ne la vida.

Un tercer element que ressona en aquesta recerca íntima i persistent és un altre viatge, orientat a desvetllar quins fets van conduir a la seva tràgica desaparició. Aquest itinerari fa que el llibre travessi contínuament l'absurditat dels conflictes bèl·lics i la polarització que generen, sustentades en arguments que no resisteixen cap anàlisi —ni crítica, ni humana.

El bagatge de l'autora com a filòloga, poeta i investigadora en terminologia es reflecteix en una tria deliciosa de paraules i expressions, en diàleg amb la meticulositat científica de l'avi. Potser ell, sense saber-ho, l'ha conduïda a incorporar al text recursos propis de l'exposició científica, fins i tot en els elements literaris fantàstics, com quan els animals esdevenen personatges simbòlics.

El resultat és una obra singular: una novel·la suggerent i difícil de classificar, on ciència i narrativa s'entrellacen de manera natural i estructurada. Una obra que ha inspirat molts lectors, i que val la pena recomanar: llegiu *Naturalistes morts*, d'Anna Aguilar-Amat, de Pagès editors.

Si voleu sentir parlar l'Anna sobre aquesta història, el 4 de març presentarà el llibre a la Casa Orlandai. ■

Mai més serà dimecres: el pes invisible de l'herència familiar

La sarrianenca Mò Bertran debuta amb una novel·la que explora el dol, la culpa i les esquerdes encobertes dels vincles familiars

© Silvia Molina

© Silvia Molina

ANA RUBIÓ JIMÉNEZ

Ho va dir Tolstoi a finals del segle XIX: "les famílies felices s'assemblen". I, davant d'aquesta afirmació, és inevitable preguntar-se: i les infelices també?

Mai més serà dimecres (La Magrana, 2026) és la primera novel·la de l'escriptora Mò Bertran, una veu nova que s'endinsa amb sensibilitat i franquesa en els silencis i els vincles que defineixen una família. Una família que, aparentment, és igual que moltes altres: la família Alzina Amat. Una família feliç? Infeliç? Això és a les teves mans decidir-ho, perquè què és en realitat la felicitat?

L'Aurèlia Alzina Amat no en parla, de la felicitat. Potser de la tranquil·litat? De la bonança? Del consol? Busca, amb obstinació i fragilitat, la peça del trencaclosques que s'ha perdut i que ha posat el seu món de cap per avall.

L'Aurèlia és la mitjana de tres germans: la germana petita del Guillem i la germana gran de la Gisela. Una protagonista que pensa. Massa. Massa fort. I, tanmateix, diu tan poc del que li passa per dins. Viu atrapada entre el "vull, però no puc", entre el desig d'avançar i el convenciment que ha de fer allò que toca, i converteix en refugi el seu diàleg mental inescapable.

A l'Aurèlia, el pare li ha deixat la casa familiar de Guimerà. La vol. No la vol. No vol voler-la. Unes paraules lligides amb poca esma per un notari que diu ser amic del pare. Una sentència que remou unes aigües que mai han estat del tot quietes. Si hi fos la mare, pensa, segurament tot seria diferent, però la Marina Amat ja fa anys que no hi és. En canvi, la mare dona guerra des dels pensaments de la protagonista: opina, interpreta i consola la filla, mentre justifica el passat i suavitzava el futur.

A partir d'una experiència familiar pròpia que transforma en ficció, Mò Bertran construeix a *Mai més serà dimecres* una història que parla del dol i de la culpa, de l'enveja, de la malaltia. Quatre grans temes que s'entrellacen amb el dia a dia familiar sota la mirada atenta de l'Aurèlia. En aquest escenari, les relacions entre germans adquireixen una profunditat especial. "Són relacions que no s'escullen", explica l'autora, "i en aquesta manca de decisió, arrela una complexitat de desitjos i ressentiments que em resulta fascinant explorar".

Jugant amb el temps: ara endavant, ara enrere, se'ns perfila una dinàmica, primer infantil i després adulta, de gelosia i competitivitat encoberta. No té mala fe. No és una exageració. Són les percepcions d'una nena i d'una dona que es compara amb el Guillem i la Gisela, s'hi projecta, s'il·lusiona i es decep.

Amb un llenguatge quotidià de simplicitat aparent, Bertran construeix un univers d'inseguretats i vacil·lacions que el públic lector pot reconèixer com a propi des de múltiples angles d'identificació. "És una protagonista que dubta, que té por, que es creu menys forta del que és", defineix l'autora. Aquesta fragilitat impregna totes les seves interaccions i genera una sensació d'estrenyiment, de contracció, davant la qual el lector voldria dir-li: "Aurèlia, no passa res si t'equivoques, però fes alguna cosa".

Mai més serà dimecres no és una obra autobiogràfica, però sí una novel·la que es deixa contaminar per les emocions viscudes, i això la fa intensament versemblant. La seva estructura revela l'interès de Mò Bertran pels relats breus: autora del recull *Compte amb el que desitges* (El Jardí, 2025), els seus capítols

© Silvia Molina

a dia. Tampoc les alegries, petites victòries quotidianes de l'Aurèlia que podrien ser perfectament les teves: una trobada d'amics en què s'ha sentit a gust, un misatge agraït de la filla, una abraçada maldestre del pare...

Si les famílies felices s'assemblen, també ho fan les infelices? L'Aurèlia Alzina Amat no ofereix respostes rotundes ni consoladores, i en això rau la força de *Mai més serà dimecres*: et deixa rumiar i encantar-te. Una òpera prima que no jutja ni resol, sinó que il·lumina els racons quotidians on es couen els vincles invisibles i els ressentiments silenciats que ens defineixen. Mò Bertran aconsegueix, amb franquesa i sense floritures, que qualsevol lector s'hi vegi reflectit. I és què, en realitat, quantes vegades hem estat nosaltres, l'Aurèlia?

Conversa sobre la novel·la, dimarts, 24 de març, a la Biblioteca de Sarrià. ■

Dóna una nova vida al teu habitatge.

DISSENY I REHABILITACIÓ DE VIVENDES.
40 ANYS D'HISTÒRIA A SARRIÀ.

 toyda@toyda.es

 933215116

 C/ Ivorra 23 Bajos, Bcn

TOYDA
STUDIO

La resistència a l'adversitat o de com els problemes (barcelonins) han estat sempre els mateixos

Sonata d'una dama, la primera novel·la de Maria Àngels Viladot, ens presenta la història real d'una família barcelonina d'ara fa un segle. En llegir-la és impossible no demanar-se si, malgrat la llunyania temporal, no ens parla de la Barcelona actual

MIQUEL RODRIGO UBACH

Fa un segle, a Barcelona hi havia pistolers i ramats d'ovelles pels carrers de Ciutat Vella, i les classes altes estaven instal·lades al voltant del passeig de Gràcia. Els protagonistes de *Sonata d'una dama* de Maria Àngels Viladot (Stonberg editorial, 2025), l'Eugeni Gaspar i la seva dona Maria Teresa de Berga, viuen al carrer Ausiàs March. La novel·la es desenvolupa precisament entre aquest pis i l'antic Hotel Colón de la plaça Catalunya, per carrers perfectament ambientats en l'època i definits amb tot luxe de detall, una característica pròpia de l'autora, que, amb les descripcions, genera unes imatges molt acurades que et traslladen fins al lloc explicat.

L'Eugeni i la Maria Teresa formen un matrimoni idíl·lic. Són burgesos liberals, moguts per un profund interès cultural i molt respectats pel seu entorn: sovint fan sopars a casa amb els personatges més destacats de la classe alta. Aquí ja distingim la forta personalitat crítica de la Maria Teresa, que troba ridícula

«l'etiqueta [...] atrapada en la hipocresia de les formes».

La centralitat de la tragèdia

L'idil·li dura poc: durant el part, la Maria Teresa pateix una eclàmpsia i entra en coma. No triga a despertar-se, però ha quedat gairebé paralítica de la meitat del cos i necessita assistència per a les tasques més bàsiques, cosa que la sumeix en un "abisme de tristesa i emmudiment". L'Eugeni, per la seva banda, no pot suportar la idea de pensar que ho hauria pogut evitar.

L'obra transcorre entre reflexions sobre la relació amb la pròpia malaltia i l'adaptació al nou rol de la Maria Teresa, que troba en la composició musical un refugi d'un món que, com a dona que pateix una invalidesa, li és doblement advers. La introspecció i la lluita interna es converteixen en el centre de la novel·la.

Però les desgràcies no venen mai soles: amb la segona República, la inseguretat es dispara a Barcelona i l'Eugeni

comença a rebre amenaces de mort. El segon gir dramàtic de la novel·la fa erigir el context històric com un personatge més.

El context històric com a protagonista

Els fets que relata la novel·la van passar de veritat, i per això Viladot reivindica la seva recerca històrica. Sense el context ens seria molt més difícil entendre l'argument, les opinions dels personatges

i els sentiments que els provoquen els dos fets traumàtics al voltant dels quals s'articula l'argument.

A més, la defensa de la igualtat entre gèneres esdevé una peça central de la construcció narrativa, fins al punt que el pare d'ella, l'Honorato, es converteix en l'antagonista de l'Eugeni, a qui culpa de la desgràcia de la seva filla per no haver-la tractat amb prou mà dura. Fins i tot en el seu refugi, la música, la Maria Teresa se sent il·legítima. Acostumada a sentir-se «com els ornaments de plata i marbre del saló del piano», la incomoda saber-se amb el poder de compondre, de crear.

Així, amb l'excusa de relatar la història tràgica d'una família burgesa de Barcelona, Maria Àngels Viladot ens proposa una immersió a una ciutat que té poc a veure amb aquella per on passem avui. Ens n'explica la idiosincràsia per fer-nos entendre els pensaments i sentiments que travessen els protagonistes, i les injustícies a què s'enfronten. Com ens diu l'autora, el llibre "no és només una finestra a l'existència d'aquests personatges, un testimoni dels temps pretèrits i de les ànimes que els van habitar, sinó un tribut a les seves vides, a les seves lluites i anhels". Durant la conversa al vaixell, Maria Isabel Sorribes, la dona de la cama de fusta, diu que les persones som relats. *Sonata d'una dama* és el resultat de l'escriptura d'un d'aquests relats, el d'una dona que, malgrat haver perdut la mobilitat i el marit, és capaç d'agafar paper i ploma i escriure's a si mateixa.

Sembla que després d'una llarga i existosa trajectòria dedicada a l'assaig i a la recerca acadèmica, la filòsofa i doctora en psicologia s'atreveix cada cop més amb la literatura.

Ha publicat dos llibres de poemes: *Univers paral·lel* (Viena) i *Fils de plata en la foscor* (2026, Trípod). També les novel·les *Ocell de tempesta* (Columna) i *Dibuixos amagats* (Stonberg), i els reculls de narrativa *Laberint al soterrani i altres contes* (Viena), *La fúria de Fandango i altres relats* (Viena) i *Disset esclats* (Stonberg).

Ara, també de la mà de Stonberg, publica aquesta tercera novel·la, ambientada a la seva Barcelona natal, una obra amb què es manté, tanmateix, lligada als àmbits que han marcat la seva carrera: Catalunya, el català i la dona.

Sonata d'una dama va quedar finalista del prestigiós Premi de Narrativa Josep Pla. ■

LLOGAR O VENDRE?

La decisió que molts propietaris es replantegen el 2026

Barcelona viu un dels moments més complexos dels darrers anys en matèria immobiliària. Regulació del lloguer, declaració de zones tensionades, límits de rendes, nova normativa del lloguer de temporada, tipus d'interès que s'han estabilitzat, però que encara condicionen el finançament... Tot plegat ha generat una pregunta cada vegada més habitual entre propietaris:

Em convé més llogar o vendre ara mateix?

La resposta no és universal. Depèn del tipus d'immoble, del barri, de la situació fiscal del propietari i de la seva estratègia patrimonial. Però hi ha alguns elements objectius que cal tenir en compte.

El lloguer: més regulació, menys flexibilitat

Amb l'aplicació de la Llei d'Habitatge i la declaració de Barcelona com a zona tensionada, molts propietaris han vist limitat el preu inicial del lloguer i les actualitzacions de renda.

La nova regulació del lloguer de temporada a Catalunya (2026) també ha reduït l'ús d'aquesta fórmula com a alternativa flexible.

A això s'hi suma més control administratiu i una sensació d'inseguretat jurídica

que, en alguns casos, ha fet replantejar la continuïtat en el mercat del lloguer. Tanmateix, el lloguer continua sent interessant sí:

- L'immoble està ben ubicat i té demanda sostinguda.
- Es busca generar ingressos recurrents a llarg termini.
- No hi ha necessitat immediata de liquiditat.
- Es vol mantenir el patrimoni.
- Es busca la revalorització futura de l'immoble.

En aquests casos, una gestió professional i una correcta planificació fiscal poden marcar la diferència.

La venda: mercat actiu, però selectiu

El mercat de compravenda a Barcelona continua mostrant activitat, sobretot en habitatges ben situats, finques amb caràcter i immobles reformats o amb clar potencial de millora. La demanda existeix, però és més exigent.

El comprador actual compara, analitza i negocia amb criteri. Ja no es ven qualsevol immoble a qualsevol preu. Les operacions que funcionen són les que surten al mercat amb una valoració ajustada i una estratègia clara des del primer moment.

Els preus es mantenen sòlids en molts barris consolidats i continua existint interès

tant nacional com internacional. A més, la necessitat estructural d'habitatge a l'àrea de Barcelona sosté la demanda. Ara bé, vendre avui no és només publicar un anunci. Requereix:

- Una valoració realista basada en operacions tancades i oferta real a la zona.
- Una presentació cuidada i un posicionament adequat.
- Documentació al dia.
- Situació jurídica i urbanística clara i actualitzada.
- Filtratge rigorós de compradors i estratègia de negociació.
- Planificació fiscal prèvia per optimitzar el resultat final.

Sense aquests elements, el risc és allargar el procés o acabar ajustant el preu per sota del qual s'hauria pogut obtenir amb una bona planificació inicial.

Factors clau per decidir

Abans de decidir entre llogar o vendre, convé analitzar:

1. La rendibilitat neta real del lloguer (descomptant impostos, despeses i riscos).
2. La situació fiscal personal.
3. L'estratègia patrimonial a mitjà i llarg termini.
4. L'estat de l'immoble i la inversió necessària.

5. La necessitat o no de liquiditat immediata.

6. L'evolució prevista del barri i el context regulatori.

Cada cas és diferent. El que sí que és comú és que prendre la decisió sense assessorament pot suposar desenes de milers d'euros de diferència.

A Comfi Homes el podem ajudar a definir una estratègia clara i dur a terme la venda, el lloguer o administrar el seu pis perquè estigui sempre al dia de normativa i no s'hagin de preocupar de res.

Una decisió patrimonial, no només immobiliària

Llogar o vendre no és simplement escollir entre dues opcions operatives. És definir una estratègia patrimonial en un context regulador canviant i amb un mercat cada vegada més professionalitzat.

Per això és important comptar amb una visió global: mercat, fiscalitat, normativa i estratègia de posicionament.

A **Comfi Homes** ajudem els propietaris a analitzar la seva situació concreta i definir un pla clar: venda, lloguer o gestió integral de l'immoble, assegurant que tot estigui actualitzat normativament i optimitzat econòmicament. Perquè una bona decisió avui pot marcar la diferència durant molts anys. ■

Clients satisfets, la millor garantia

+20 ANYS D'EXPERIÈNCIA

- Valoració i estratègia personalitzada de venda o lloguer
- Màrqueting i posicionament
- Negociació i gestió de la venda
- Gestió de patrimoni i administració de lloguers

CONSULTORIA GRATUÏTA

699 21 67 48

Carrer Provença, 325
08037 Barcelona
hola@comfihomes.es

esade **api**

registre d'agents immobiliaris de Catalunya

VEÏNS DEL SARRIÀ DESAPAREGUT

Francesc Gimeno: artista pintor, pintor de parets

Autoretrat de F. Gimeno, donatiu de la seva vídua al C. E. Els Blaus, l'any 1928. Actualment en dipòsit al Museu d'Art de Girona

CARLES ROMANÍ

De l'estreta relació del pintor tortosí Francesc Gimeno i Arasa (Tortosa, 1858 - Barcelona, 1927) amb Sant Gervasi n'és una mostra evident el fet que el carrer on va viure durant els últims vint o vint-i-cinc anys de la seva vida porti avui el nom de "Pintor Gimeno", com també el gran nombre d'olis que recreen l'atmosfera d'un Sant Gervasi avui dia pràcticament extingit, o els paisatges de Vallvidrera, on s'enfilava a grans gambades els caps de setmana, i fins i tot alguns dies feiners, de matinada, carregant el cavallet i els pinzells, per després baixar cap a la ciutat, on l'esperaven les superfícies verges dels murs i envans acabats d'aixecar.

Dotat d'un talent extraordinari per a la pintura, però no sempre comprès en la seva època, Gimeno ha estat considerat com una de les figures més singulars i injustament tractades del panorama artístic català modern. Tot i tractar-se d'un mestre del paisatge i, especialment, del retrat, el menyspreu per la seva pintura no li va permetre superar mai la precarietat econòmica. La misantropia i un orgull esquerp que li dificultava adaptar-se a les convencions socials probablement hi van tenir molt a veure, en aquesta difícil situació. A causa de la perenne manca de recursos, no va ser fins als últims anys de la seva vida que Gimeno va poder abandonar l'ofici de pintor decorador, el veritable suport econòmic de la família durant més tres dècades.

Als catorze anys, a Tortosa, s'havia iniciat en l'ofici de pintor decorador treballant d'aprenent al taller de Manuel Marquès, que estava embellint les cases de la burgesia local. Amb aquest bagatge, Gimeno va traslladar-se a Barcelona l'any 1880. Com que requeria un mitjà de subsistència, no va dubtar a posar-se a treballar com a pintor de parets en el taller de Josep Parera Santacana, al carrer Ataülf, al Barri Gòtic. L'any 1884, l'amistat amb l'arpista Elisenda Cerdà, filla de l'enginyer i urbanista Ildefons Cerdà, va empènyer Francesc a Madrid, on va estudiar a la Escuela Superior de Bellas Artes.

De retorn a Barcelona el 1887, mentre maldava per fer-se un lloc en el món artístic, va reprendre la pintura decorativa al taller de Pere Ferrer, que tenia botiga al carrer Sant Pere del Call, amb el qual va col·laborar durant una vintena llarga d'anys. El crític Rafael Benet explica que "quan hi havia feines importants, Gimeno ocupava el seu lloc

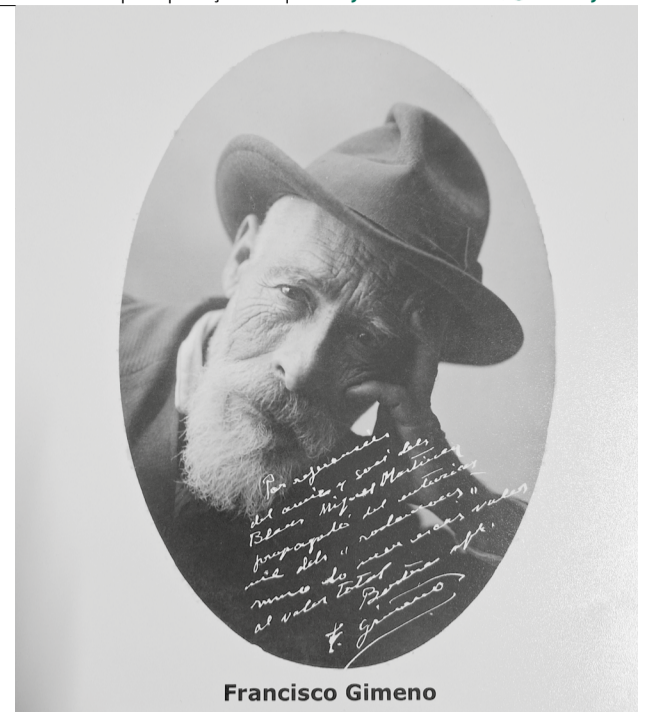

El carrer Pintor Gimeno (abans Noguera), on va viure l'artista, des del carrer Balmes. Obra del mateix F. Gimeno. ca 1920

decorant sostres amb figures al·legòriques o amb sanefes florejadades. Quan en alguna vila o ciutat de prop de Barcelona hi havia feina important de decoració, els empresaris venien a reclutar oficials pintors a les botigues dels decoradors barcelonins. Gimeno sortí alguna vegada contractat per a aquesta feina delicada."

Potser només de forma esporàdica, en casos de necessitat de mà d'obra especialitzada, o bé en unes condicions de col·laboració regular, Gimeno també va treballar per a l'empresa de pintura decorativa de Celdoni Trujols, Trujols y Vidal, del carrer Major 24, de Sarrià. Josep Pla ho va resumir així: "Quan Gimeno dóna una ullada a la seva vida, ha de confessar que n'ha passat la major part pintant anuncis i parets."

Casat l'any 1888 amb Margarida Massaguer, filla d'un hostaler de Torroella de Montgrí, deu anys més tard podem situar la parella al carrer de Sant Llorenç, avui Alcoi, al darrere de la plaça de la Bonanova. Posteriorment, en una data incerta, el matrimoni va traslladar-se a una caseta d'una sola planta del carrer Noguera, avui carrer del Pintor Gimeno, al costat de la vaqueria d'uns parents. És en aquest domicili on, al voltant del 1916 o 1917, Francesc Gimeno rep la visita de Josep Pla, que comença a fixar en la memòria la substància per a construir un dels seus Homenots. "En la meua època d'estudiant vaig anar molts diumenges a

Francisco Gimeno

Retrat fotogràfic de F. Gimeno dedicat al C. E. Els Blaus, exposat a la galeria d'il·lustres artistes de la seu social

la tarda a Sant Gervasi a veure el vell pintor Gimeno, que hi vivia en els baixos d'una casa d'obrers. Era un ambient una mica sòrdid, perquè el pintor era pobríssim". Idèntica impressió que la recollida per Rafael Benet, que el 1925 va visitar el pintor "d'un viure obrer, en una llar sense confort, trista, gairebé miserable", "en una caseta proletària", en un "desguittat carrer de Noguera, arbitrari i menestral".

Més desconegut és el lligam de Francesc Gimeno amb una de les institucions més característiques del Sarrià del primer terç del segle passat, el Centre Excursionista Els Blaus. Els últims anys de vida, Gimeno els va viure gairebé oblidat de tothom i admirat per molt pocs. Entre aquests hi havia la colla d'Els Blaus, grup inquiet interessat per la natura, la ciència i les arts. Per la modesta sala d'exposicions de la seu social hi van passar escriptors, pintors i escultors com Apel·les Mestres, Adrià Gual, Nicolau Raurich, Josep Obiols, Joan Ponç o Josep Maria de Sucre. Arran de la mort de Gimeno, el novembre de 1927, al butlletí del centre es va publicar un sentit article signat per "M.M.C.", i, pocs mesos després, quan s'inaugurà la sala d'exposicions, es va escollir fer-ho, precisament, amb un recull de la seva pintura. Agraïda, la vídua de Gimeno va fer ofrena a Els Blaus de dues teles pintades a l'oli una d'elles era un autoretrat, que se sumaven al donatiu d'una altra obra seva que, anys abans, els havia fet una benefactora de Sarrià. ■

HOGESER
Serveis de neteja

visita'ns a hogeser.es

RESERVA JA
628.171.086

Programa la teua neteja de primavera

Restaurante Pizzeria Italiana

BellaMa'

PROMOCIÓN

¡Pizza para llevar!

Pizzas grandes (33 cm)

NAPOLETANA 5,50 € Tomate, anchoas, olivas negras, albahaca, ajo, sin mozzarella	CAPRESE 7,50 € Mozzarella fresca, tomate en rodajas, aceite de oliva, oregano
MARGHERITA 5,00 € Tomate, mozzarella, aceite de oliva extra virgen, albahaca	NAPOLI 7,50 € Mozzarella, rucula, tomate cherry, jamón serrano, parmesano, albahaca
SICILIANA 6,00 € Tomate, mozzarella, berenjenas, aceite de olivas	BURRATA 8,00 € Tomate cherry, queso burrata, rucula, tiras de parmesano
DIAVOLA 6,00 € Tomate, mozzarella, salami picante, albahaca	ORTOLANA 8,00 € Tomate, mozzarella, calabacin, berenjenas, pimientos, albahaca
PROSCIUTTO E FUNGHI 6,00 € Tomate, mozzarella, jamón dulce, champiñones, albahaca	CAPRICCIOSA 8,00 € Tomate, mozzarella, jamón dulce, salami, champiñones, alcachofas, olivas negras, albahaca
VEGANA 6,00 € Tomate, calabacín, berenjenas, pimientos, albahaca, sin mozzarella	CARBONARA 8,00 € Mozzarella, huevo, guanciale, parmesano, albahaca
5 FORMAGGI 6,00 € 5 Quesos, albahaca	CALZONE AL FORNO 8,00 € Tomate, mozzarella, queso ricotta, jamón dulce, champiñones, albahaca
PESTO 6,00 € Tomates cherry, mozzarella, crema de albahaca, rucula, parmesano	CALZONE FRITTO 8,00 € Tomate, mozzarella, queso ricotta, jamón dulce, pimienta negra, albahaca
FILETTO 6,00 € Tomate cherry, mozzarella, aceite de oliva, albahaca	BELLA MA' 8,50 € Mozzarella, butifarra, friarielli, albahaca
GEMMA 6,00 € Mozzarella, tomate, atún, cebolla, albahaca	PIZZA LASAGNA 8,50 € Ricotta, salsa tomate, jamon dulce, champiñones, salami, mozzarella, albahaca
ELENA 7,50 € Mozzarella, lechuga, tomate cherry, jamon serrano	

C/ Marc Aureli, 27 Barcelona | ☎ 600 55 29 13 | @bellamabarcelona

ARQUITECTURA

La truiteria Flash Flash

JAUME DE OLEZA

La coneguda truita va ser l'excusa perquè, en la Barcelona culturalment efervescent dels anys 60, quatre bons amics —Alfonso Milá, Cecília Santo Domingo, Leopoldo Pomés i Karin Leiz— decidissin fer realitat el somni de dissenyar un nou espai gastronòmic, on una àmplia selecció de truites fos l'argument principal del local. La truiteria Flash Flash, situada al carrer de la Granada del Penedès, 25, va constituir un local de disseny únic a la ciutat, creat pels arquitectes Correa i Milá i el fotògraf Leopoldo Pomés.

Inaugurat el juny de 1970, l'espai es presentava en un blanc polit i minimalista amb lleugers tocs de vermell. El fotògraf Leopoldo Pomés va fer les fotografies, de mida gairebé natural, que decoren les parets i mostren una jove fotògrafa en acció, Karin Leiz, convertides avui en un símbol del restaurant de concepció pop i minimalista. El local representava l'ambient característic d'una època: icona del disseny i de la vida cultural barcelonina, i es va convertir ràpidament en punt de trobada de la Gauche Divine i d'altres cercles

creatius. La seva proximitat al carrer Tuset, que s'havia transformat en una rèplica barcelonina de la londinenca Carnaby Street, en reforçava encara més el caràcter emblemàtic. El disseny del local compta amb les fotografies de l'exmodel Karin Leiz com a figura omnipresent a les parets. Aquestes fotografies en blanc i negre mostren la silueta femenina de la model a escala natural, sostenint una càmera amb el flaix encès. L'interior, basat en acabats sintètics i influenciat pel pop art americà, dibuixa un conjunt harmònic i uniforme: terres de goma vetada, lavabos amb les parets pintades de vermell, finestrals de formes característiques i mobles folrats amb materials sintètics. El local va rebre un Premi FAD d'Interiorisme l'any 1970.

Federico Correa (1924–2020), juntament amb Alfonso Milá (1924–2009), van ser uns arquitectes implicats en la construcció de la Barcelona actual. Tots dos van dibuixar una arquitectura d'alta qualitat, sovint destinada a satisfer els gustos de la burgesia catalana. Són obres seves l'edifici Atalaya i l'Anell Olímpic de Montjuïc, entre d'altres. Leopoldo Pomés Campello (1931–2019) va

ser un fotògraf i publicista espanyol, molt conegut i implicat en la cultura catalana.

Flash Flash, amb la seva carta de més de 50 truites de totes les varietats, ha romàs durant més de 50 anys com un clàssic viu i actiu de la ciutat. Un local

que destaca no només per la seva gastronomia, sinó també per la seva arquitectura i interiorisme, que el converteixen, després de més de mig segle d'existència, en un lloc imprescindible de visitar. ■

JAUME DE OLEZA, CWORK.CAT

CONFETTERIA

BOMBONERIA

GELATERIA

PASTISSERIA

Major de Sarrià, 57
Tels. 93 203 07 14
93 203 00 04

Plaça de Sarrià, 12-13
Tel. 93 203 04 73
08017 Barcelona

E-mail: info@foixdesarria.com
<http://foixdesarria.com>

L'OK Sarrià: quatre dècades de sabor, barri i autenticitat

Inaugurat el 1987, el local s'ha consolidat com un referent gastronòmic i social del barri, fidel al producte de proximitat i a la seva identitat original

Quan el 1987 va aixecar la persiana per primera vegada, al número 18 del carrer Jaume Piquet, l'OK Sarrià no era exactament l'hamburgueseria que avui coneix tothom. Aquell any, en un Sarrià encara tranquil i allunyat del soroll del centre de Barcelona, sorgia un projecte tan senzill com revolucionari: un espai per reunir-se i compartir la passió per l'esport, especialment pel futbol americà. Llavors, el menjar era gairebé una excusa per trobar-se. Però amb el temps, aquella petita idea social va acabar convertint-se en una de les hamburgueseries més emblemàtiques del districte.

"L'OK va néixer com un punt de trobada de barri", recorden els actuals gestors. "Amb els anys, però, la cuina va anar guanyant protagonisme, i en dos o tres anys ja teníem una carta molt similar a la d'ara." Avui, gairebé quaranta anys després, aquell esperit inicial continua viu: una hamburgueseria clàssica, sense artificis, que ha resistit modes i canvis de tendència.

L'ànima del projecte durant dècades va ser l'Albert, el fundador i ideòleg, una figura molt estimada al barri. Ell va concebre la carta i el gust inconfusible de l'OK: carns de qualitat, sabors americans i un tracte proper. Fa dos anys, el relleu en la propietat es va fer amb naturalitat, sense trencar la continuïtat que ha distingit sempre el local. "L'Albert va deixar un llegat

molt sòlid. Nosaltres només hem afegit energia nova mantenint la seva essència", expliquen.

Autenticitat, producte de proximitat i un tracte familiar

El secret del seu èxit no rau en grans innovacions, sinó en la coherència del projecte. L'OK ha conviscut amb diverses modes gastronòmiques -del *fast-food* gourmet a les hamburgueses vegetals-, però sempre s'ha mantingut fidel a una recepta que va més enllà del que hi ha al plat: autenticitat, producte de proximitat i un tracte familiar. "La carta és intocable", diuen amb convicció. "No tenim previst ni ampliar-la ni modificar-ne el concepte".

La qualitat és la seva bandera. Les hamburgueses es fan amb vedella nacional del Mercat de Sarrià, concretament de Carns Madronal. Les fruites i verdures arriben directament dels comerços del carrer Major, i fins i tot el pa i les patates són del mateix proveïdor de sempre. Aquesta connexió amb el comerç de proximitat dona coherència a un projecte que entén la gastronomia com una extensió del barri.

Entre tots els plats, n'hi ha un que destaca: la mítica Chili Cheese Burger. El seu xili casolà, elaborat des de fa gairebé quatre dècades, segueix la mateixa recepta de sempre: la mateixa

carn que les hamburgueses, sofregit de tomàquet i ceba, un toc picant de caiena i una combinació secreta de set espècies que només coneixen a la cuina de l'OK. És, sens dubte, el seu segell més reconeixible.

L'OK s'ha convertit, així, en un eix social de Sarrià. No només és un lloc on menjar bé, sinó un espai de pertinença i memòria col·lectiva. És fàcil trobar-hi famílies senceres: avis que hi van descobrir el local, pares que hi han crescut i fills que ara hi porten els amics. "Coneixem els clients pel nom, i sovint ja sabem què volen abans que ho diguin", expliquen amb un somriure.

Generacions de veïns hi han celebrat aniversaris, finals esportives i nits d'amistat. Però la seva fama ha traspassat les fronteres del barri: cada setmana, gent d'altres punts de Barcelona hi acudeix buscant allò que molts locals han perdut, un ambient familiar i un sabor autèntic.

L'afluència és màxima els divendres i dissabtes a la nit, però l'esperit de l'OK es respira cada dia, tant al migdia com al vespre. Ara, amb gairebé quatre dècades a l'esquena, el projecte continua evolucionant amb prudència: han incorporat una *food truck* per participar en esdeveniments puntuals, però sense alterar l'ànima d'un concepte que es manté inalterable.

En un món on les cartes canvien cada temporada i on les franquícies uniformitzen sabors i espais, l'OK de Sarrià demostra que la fidelitat a una idea pot ser la millor estratègia. Una hamburgueseria que va néixer com a lloc de trobada i que avui, gairebé quaranta anys després, continua sent exactament això: un punt de trobada on el barri se sent com a casa. ■

EL RELAT

Sagacitat felina

PER ELSA COROMINAS

Era la quarta vegada que el gat insistia desesperadament a sortir al pati i un cop era fora es plantava de nou a la porta amb cara de "deixa'm entrar".

Ell se'l mirava fixament des del sofà i veient que l'animal no abaixava la mirada i li clavava insistent comprenia que no li quedava més remei que tornar-se a aixecar per deixar entrar el moix, que llavors miolava com donant les gràcies i al cap de dos minuts ja tornava a reclamar neguitosament que li obrissin.

Era un dilluns al final de la tarda en què intentava acabar la tercera temporada d'una sèrie que l'havia tingut atrapat molt de temps i el gat, generalment obstinat però no fins a l'extrem d'aquell dia, semblava decidit a impedir-li-ho.

A la cinquena, es va aixecar, es va posar la manteta del sofà per sobre les espatlles per protegir-se del fred, i va seguir-lo en sortir al pati.

I allà, traçada en guix blanc gruixut, hi havia la silueta d'una persona amb un braç amunt, l'altre estirat, i les dues cames doblegades cap a una banda.

—Ah —li va dir—, t'inquieta aquest dibuix? L'he fet per passar l'estona, no és

el que sembla. Demà amb la pluja marxarà, no pateixis. I el gat sembla que ho va entendre perquè va entrar a casa i va anar directe al seu coixí a jeure.

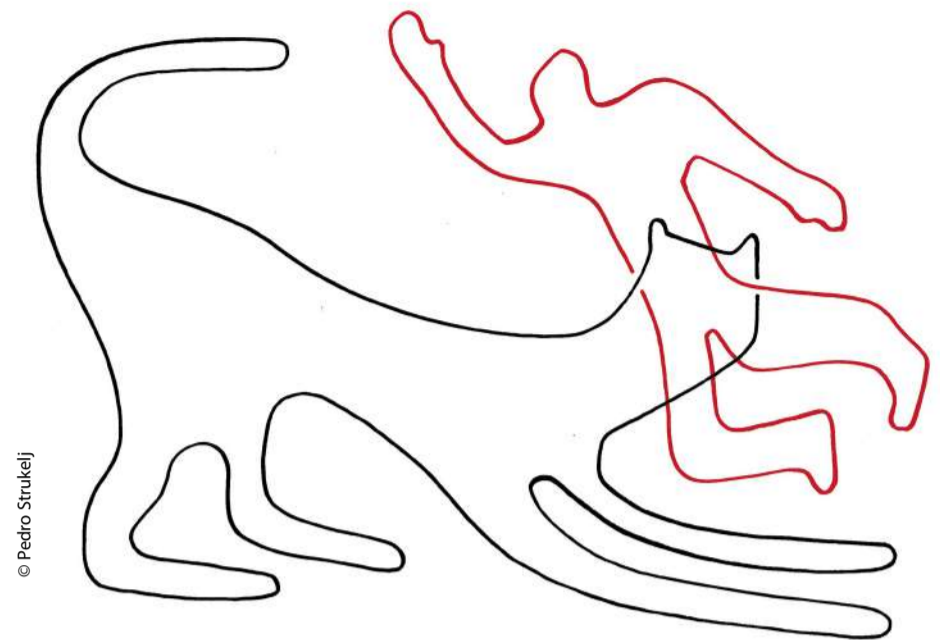
Llavors va sonar el telèfon i era ella que deia que arribaria tard a sopar, que els trens s'havien aturat per un arbre caigut a la via que estaven enretirant amb una grua. Estava una mica espantada i volia conversa.

—Què fas? Has pogut acabar la sèrie? Va, que tinc ganes de començar-ne una nova junts, et tinc tres propostes per aquesta nit.

—Doncs no —va dir ell—, el gat porta tota la tarda molestant-me, ha vist la marca de guix que he fet al pati simulant resseguir la silueta d'un cadàver i s'ha espantat —Va fer una pausa—. Com pot ser si és un gat? Com ho pot saber?

—Com pot saber el què?

—Com pot saber que un dibuix fet amb un guix gruixut simulant resseguir un cos vol dir que és l'escena d'un crim i que allà hi havia una persona morta? Vull dir que això és un simbolisme, una ficció de les pel·lícules, es veu que els policies de veritat no ho fan, contaminarien l'escena del crim... I un gat com pot neguitejar-se per un dibuix

© Pedro Strukelj

fet en guix al terra del pati?

El gat parava les orelles i entreobria un ull.

—El que has de fer tu és deixar de fer aquests dibuixos al pati de casa —va exclamar ella—, un dia d'aquests tindrem un ensurt! I ara penjo que sembla que el tren reprèn la marxa, arribo en mitja horeta!

Aquella nit no va ploure com se suposava que havia previst el servei meteorològic. De bon matí quan ella va sortir al pati per mirar quin dia feia va deixar anar un crit aterrador.

—Què passa? —I ell va córrer cap on

era ella i la trobà amb una mà a la boca i els ulls oberts de bat a bat—.

Al centre de la silueta dibuixada, més o menys a l'alçada del cor, hi havia una rata morta i ensangonada.

—Caram! —crijà ell—, ja t'ho deia jo que era molt estrany el neguit del gat...

—Mira, no ens alterem, ja ho deia aquell que no importa si el gat és blanc o negre, el que importa és que caci ratolins— i va riure.

—Qui era aquell, un polític de per aquí?— i reien tots dos.

—No! —va dir ella— Deng Xiaoping! ■

Restaurante Hidalgo

Horari 13 a 16h | 20 a 23h de dilluns a diumenge (diumenge nit i dilluns nit tancats)

MENÚ DIARI 16,50€ | Plats de temporada | Paella per endur

Carrer Balmes, 396 | Reserves 93 417 11 96

(Mercat de Sant Gervasi | Metro: Putxet)

Superservis
SUPERMERCATS DES DE 1945

L'ESPAI SARRIÀ

HORARI de 9h. a 21h.
DILLUNS A DISSABTE

SERVEI A DOMICILI RÀPID I GRATUÏT
truca'ns al 931 790 304 t'ajudarem
a fer la compra *

PARKING GRATUÏT *

TARGETA SUPERSERVIS
millors preus, descomptes i promocions

Major de Sarrià 108
Salvador Mundi 5

* consulta ns les condicions del servei

NOVA BOTIGA

LA COL·LECCIÓ DE SUPERSERVIS

DESQBRIR

HORARI

de dilluns a dissabte
de 10h. a 21h.

diumenges de 10h. a 15h.

MAJOR DE SARRIÀ 85

INMA CORONAS ens presenta, EL BEDEL DE LA UNI

En el vibrante entorno de la universidad de Barcelona de finales de los años ochenta, Carla, una joven estudiante de Derecho, se ve atrapada en una red de intrigas y secretos. En la facultad conoce a Dani, el bedel de la uni, con quien coincide a menudo en el servicio de fotocopias y a quien acompaña en varias ocasiones durante el cierre de las aulas. Entre ellos nace una bonita amistad.

La desaparición de una compañera de clase hace que la vida de Carla cambie radicalmente al verse envuelta en una compleja labor detectivesca. La búsqueda de la verdad la lleva a explorar los rincones más oscuros de la facultad y de sus propias emociones, mientras intenta desentrañar un misterio que podría tener consecuencias devastadoras.

Para resolver este espeluznante suceso, viajará junto a Dani por el jardín de las Hespérides de la antigua Finca Güell, siempre bajo la atenta mirada de Ladón, el dragón que vigila a las ninfas del anochecer.

[@inma.coronas](https://www.instagram.com/inma.coronas)
[Inma Coronas - Escritora](https://www.facebook.com/InmaCoronas)
[@CoronasInma](https://www.twitter.com/CoronasInma)

El neolític: l'origen d'un món nou

CRISTINA JUNYENT

La domesticació de plantes i animals, iniciada fa uns 10.000 anys, va donar lloc a transformacions que encara avui condicionen les societats humanes.

Amb la fi de la darrera glaciació, fa uns 10.000 anys, el canvi climàtic va afavorir que en diverses regions del món alguns grups humans comencessin a conrear plantes i a domesticar animals. Aquest procés, conegut com a neolític, va trencar amb la vida nòmada de caçadors i recol·lectors i va donar pas a noves formes d'organització social, de tecnologia i de relació amb el territori.

Al neolític s'hi associen innovacions com l'aprofitament de la llet —testimoniada per restes de ceràmica amb traces mil·lenàries—, la millora dels fruiters, l'arada i la producció de teixits, vi i cervesa. Les conseqüències socials van ser profundes: canvis en l'alimentació, sedentarisme, creixement demogràfic i una nova divisió del treball. Encara avui vivim les conseqüències d'aquelles decisions.

El creixement demogràfic —probablement degut més a l'augment de la natalitat que no pas a una menor

mortalitat— va ser possible perquè els grups sedentaris podien tenir un fill cada dos anys, tot i mantenir una esperança de vida d'entre 30 i 40 anys. Això va impulsar migracions d'expansió per ocupar noves terres. Amb tècniques més eficients, agricultors i ramaders nous van entrar en contacte amb caçadors i recol·lectors locals. La neolitització es va difondre des dels centres d'innovació cap a àmplies regions, que al seu torn esdevingueren nous focus d'expansió, que difonien tecnologies, cultius, animals i gens.

Els grans focus de la revolució agrícola

Un dels centres originaris del neolític fou el del Creixent Fèrtil, al Pròxim Orient, que s'estenia en forma de mitja lluna des del golf de Pèrsia, vorejant Mesopotàmia fins a la península del Sinaí. A més de la trilogia mediterrània —blat, olivera i vinya, profundament arrelada a la nostra cultura i present en la litúrgia cristiana— s'hi van domesticar també llenties, cabres i ovelles.

L'augment de població va impulsar tres rutes d'expansió: cap al nord-est fins a la vall de l'Indus, cap al nord d'Àfrica fins al Magreb i, travessant Anatòlia, cap a Europa. Aquests moviments van

contribuir a la difusió de llengües que avui formen les famílies dravídica, afroasiàtica i indoeuropea, tot i que la seva dispersió també podria correspondre a migracions posteriors.

En aquest context, els primers agricultors que van arribar a la península Ibèrica per la costa mediterrània, cap al 5700–5500 a.n.e., d'origen genètic mediterrani i anatòlic, es van assentar sobre el substrat local dels caçadors-recol·lectors ibèrics, ja amb traces genètiques prèvies, al qual s'hi afegiren aportacions mesolítiques de migracions posteriors.

A l'Àfrica subsahariana, entre el bosc i la sabana, es van cultivar la palma d'oli, la síndria i l'arròs i el nyam africans. Grups nílòtics ramaders, alts i esvelts procedents de la vall meridional del Nil, van desplaçar caçadors-recol·lectors cap a zones més inhòspites: els protopigmeus s'endinsarien a la selva, i els san (boiximans) cap al sud-oest del continent, on encara avui ocupen regions marginals. En aquests processos també hi va intervenir la posterior expansió de pobles de llengua bantu, si bé ja vinculada a la metalúrgia del ferro.

A l'Extrem Orient hi va haver dos centres neolítics independents: al nord de

la Xina, amb la domesticació de panís, soja, cànem i porcs, i al sud-est asiàtic, basat en l'arròs. Ambdós nuclis acabarien confluint i intercanviant innovacions, tot i que es distingiren dues grans poblacions: els protoxinesos del nord, que s'estendrien fins al Tibet, Corea i el Japó, i els del sud que poblarien el SE asiàtic, Melanèsia i Micronèsia. Més tard, grups procedents de l'actual Taiwan es van expandir per la Polinèsia, des de l'illa de Pasqua fins a Madagascar.

El taro, un tubercle, va originar un nucli neolític a Nova Guinea, on poblacions aïllades a les valls muntanyoses van desenvolupar una extraordinària diversitat lingüística. A les Amèriques també hi va haver dos centres independents: a Mesoamèrica, el blat de moro, les carabasses i els fesols es van difondre cap al sud de Nord-amèrica; mentre que a la regió andina les patates, la quinoa, les llames i les alpaques es van escampar per la serralada.

El cost de viure millor

El neolític va tenir conseqüències per a la salut. Remenar fang podia exposar els peus a fongs; moldre el gra per fer farinetes causava problemes d'esquena i genolls; i una dieta rica en cereals va afavorir l'aparició de càries, fins aleshores poc freqüents. Tot i augmentar les calories disponibles per persona, la dependència de pocs cultius incrementava la vulnerabilitat a la fam i la malnutrició. L'empobriment de la dieta va deixar rastre en molts esquelets dels primers jaciments neolítics, amb signes clars d'anèmia.

El contacte estret amb animals va facilitar el salt de nous patògens als humans —grip porcina o aviar, tuberculosi bovina—, mentre que els assentaments densos van afavorir la propagació d'epidèmies. Els primers grups ramaders probablement van patir mortalitats molt elevades fins assolir certa immunitat. El comerç i els desplaçaments, que difonien gens, llengües, animals, plantes, estris i també gèrmens, van permetre que les malalties s'escampessin entre regions, amb pèrdues de fins al 60 i el 90 % en poblacions no immunitzades.

Si l'impacte dels caçadors-recol·lectors sobre els ecosistemes era limitat, el dels grups neolítics ja es feia notar. Necessitaven molta més energia que la requerida per persona: alimentar el bestiar, obtenir llenya, desbrossar camps i practicar la tala i crema, fet que va incrementar la pressió sobre el territori.

També es van produir canvis socials. Calia gestionar i protegir els excedents agrícoles. I, els assentaments van créixer per fer front a perills naturals, animals salvatges i grups rivals. Aquestes transformacions van fer el món més segur i van establir les bases de les futures edats de bronze i ferro. ■

14a MOSTRA COMERÇ GALVANY

dissabte de 10 a 20 h

21
MARÇ

2026

carrer MUNTANER
entre c/Madrado i c/Laforja

organitza:

col·labora:

Aigües de
Barcelona

BARCELONA
COMERÇ

amb el suport de:

www.barnavasi.com / @eixsantgervasi

Margalló

IGNASI VILADEVALL

A totes les tradicions la flor representa l'esdeveniment amorós. Les flors no són altra cosa que òrgans sexuals àvids de necessitats. Les coses com són, la sexualitat ens enllamineix perquè es troba a la base de la vida. Per a les flors no existeix l'amor com a tal, les impulsa una casualitat, una combinació de circumstàncies produïdes pel vent. Sembla natural donar un cop de mà a l'atzar eòlic intercalant un margalló de peu masculí entre diversos exemplars de femella; amb un margalló mascle es pol·linitzen diversos margallons de peu femení. Uns i altres ben junts perquè la pol·linització es produeixi de forma natural per mitjà de l'aire. Els androceus han de volar àgils i lleugers cap a la morada dels gineceus. El moviment és el de l'element masculí cap al femení. Elles, com a molt, ens posen la mel a la boca.

Posem en escena les núpries de les flors, la cessió del pol·len als òvuls. Matí de vent de xaloc, una mica de xafogor. Orenetes que xisclen pels cels; "oreneteta arribada, hivernada acabada." Parem atenció: una colònia de margallons florits en un terra sorrenc abarrotat de sensualitats. Diverses femelles, i un mascle, a qui li agraden totes però no gosa dir res; és ben bé així. Les flors masculines neixen amb sis estams de filaments curts, i les femenines amb el pistil format per tres carpels. Les unes a les altres es diuen coses que no es poden entendre. Es miren sense parpellejar, aturades de massa amor. De

sobte, l'escena fa un gir: els estams senten desig de conquesta i se'ls desperta un anhel implacable. Callen perquè no saben dir el que volen dir. L'espera incrementa el desig. Enraonen amb un posat neguitós; la conversa fa bullir les pedres. Els elements femenins pensen en veu alta. Diuen: "Vinga!" De cop i volta els estams carregats de pol·len es presenten amb l'aspecte de les grans solemnitats. Si mai hi va haver una planta que va entendre el que va poder ser el primer segon de la vida de l'univers, aquesta és el margalló. Les brises marines recullen el pol·len de les càpsules florals i el transporten amb commovedores sacsejades. És un instant casual. No sempre hi ha sort; el destí és voluble, el vent és inconstant. La trobada nupcial depèn només de l'atzar. Sovint els somnis que volen per l'aire s'esvaeixen com una pompa de sabó.

Seguim esguardant les coses amb ulls humans. En florir, tot plegat passa pel tamís d'una essència poètica i, sonant com un divertiment de Haydn, s'assembla a la felicitat. Quan els corpuscles de pol·len s'han reunit sobre el filament de l'ovari emetent una mena de protuberància, el procés de la fecundació es fa realitat. I de la beina, la llavor, on es troba la planta en miniatura del demà, el preuat embrió, expectant, enamorat del seu destí. A la tardor, el fruit groc vermellós pren iridescències daurades, com gotes de mel. Moltes vegades les coses passen com les imaginem. ■

Una palma tímida i enamoradissa

MARGALLÓ
Castellà: Palmito

Nom científic: *Chamaerops humilis*

Utilització: Com a planta ornamental, en grups aïllats i testos grans

Floració: maig-agost

Descripció: Petit arbust nan amb tronc recobert per les beines fibroses de les fulles velles. Planta dioica, flors unisexuals, les masculines i les femenines es troben en individus separats. Fulles perennement verdes vetllant flors i beines, disposades en roseta, en forma de ventall

Exposició i terreny: A ple sol, en terra de jardí i sorra

Rec: Superat el primer període vegetatiu, rec escàs; pot resistir una sequera prolongada

Curiositats: Les fulles s'utilitzen per a la fabricació de cistells, estores i escombres. El cabdell tendre és apreciat pels restauradors en amanides

GARDEN **JARCELOS** CENTER

 c/Collserola, 22-24 93 418 32 06

Horari

de dilluns a dissabte

10-14.30 / 15.30-19 h

diumenges i festius: 10-14.30 h

 c/Escoles Pies, 67 93 212 45 96

Horari

de dilluns a divendres

9.30-14 / 16.30-20 h

dissabtes 9.30-14.30 h

diumenges i festius: 10-14.30 h

CONEIXEM ELS OCELLS

Cotxa cua-roja

ENRIC CAPDEVILA

La cotxa cua-roja (*Phoenicurus phoenicurus*) és un ocell migrador comú arreu de Catalunya. És un nidificant estival molt rar i localitzat, i un hivernant excepcional. Hiverna a la franja sud del Sahel, i la seva distribució reproductora es troba per tot el Paleàrtic, des de Portugal fins a Mongòlia. Els mascles són els que arriben primer, entre març i abril. La població nidificant catalana està molt fragmentada i les majors densitats de cria es troben al massís del Montseny.

És un ocell petit, insectívor, de 14 cm de llargària, de la família dels muscicàpids (papamosques, mastegatxes...), que es caracteritzen per tenir les ales llargues, les potes curtes i el bec ample i curt, amb pèls a les commissures, cosa que els permet agafar les preses al vol. Les cotxes tenen una vistosa cua de color roig molt vistosa i s'ajupen contínuament amb cops de cua, acotxant-se, tal com diu el seu nom.

El mascle de cotxa cua-roja té un plomatge molt cridaner i acolorit, amb el pit, el ventre i la cua d'un taronja vermellós intens, la cara i la gola negra, i les parts superiors grises amb el front blanc; mentre que la femella és més discreta, té el pit i el ventre clars, amb la part lateral de tons taronja, i la resta del cos i el cap d'un marró pàl·lid, amb la cua taronja. Per distingir-la de la cotxa fumada (*Phoenicurus ochruros*), que és resident i molt més comuna, aquesta és majoritàriament grisa/negra amb aspecte més fosc, en ambdós sexes, mentre que la cua-roja (mascle) té el pit taronja i el dors gris clar, amb colors més contrastats.

És una espècie forestal, que a l'hora de criar tria boscos planifolis madurs i oberts, tot i que també se l'ha citat en boscos de coníferes i en parcs urbans. S'alimenta d'insectes i aranyes, amb clara preferència per les larves i els adults de lepidòpters i coleòpters. Al final de l'estiu i la tardor, i durant la migració, pot consumir gran quantitat de petits fruits.

Una de les seves principals amenaces és la sequera a les zones d'hivernada, durant els anys 1960 i 1985 va patir una forta davallada motivada pels períodes de sequera al Sahel. ■

Dita: Març, marçador, que de nit fa fred i de dia calor.

Mil Fulls

Antonio Bernal Orta

TASTI LA NOSTRA PASTA DE FULL

ELABORACIÓ PRÒPIA

Calaf, 33 baixos • 08021 Barcelona
936 762 807 • 699 478 569 • milfulls@hotmail.com

[@milfulls_calaf](https://www.instagram.com/milfulls_calaf) • www.milfulls.com

ÈXIT DEL TEIXIT ASSOCIATIU

Els veïns de les Planes amb habitatges afectats emprenen el llarg camí per salvar les seves cases

HORTÈNSIA DURAN GILBERT

Presidenta de l'Associació de Veïns de les Planes amb Afectacions Urbanístiques (AVAUP)

Els barris de les Planes tenen un caràcter diferent del de la majoria dels altres de Barcelona, per la seva història, geografia, urbanisme i paisatge humà. Aquest fet diferencial, que en alguns aspectes proporciona clars avantatges, origina també terribles dificultats a alguns veïns a causa dels greus problemes urbanístics dels seus habitatges, fet que manté moltes famílies en un permanent estat d'angoixa i ansietat des de fa dècades.

Cal remuntar-se als anys 50 del segle passat per entendre l'evolució del barri. En aquella llunyana època, quan Josep Maria Porcioles era l'alcalde de Barcelona, una explotació forestal de pi blanc va ser parcel·lada i venuda a gent humil de Barcelona o nouvinguda d'altres llocs d'Espanya. Malgrat que la zona estava destinada a ser urbana pel Pla Comarcal de 1953, no era una època en què l'ordenació del territori fos prioritària i, des de la Sagrada Família fins als humils habitatges del barri, es construïa sense llicència. Això no obstant, no era problema perquè l'Ajuntament les registrés i comencés a cobrar les "Tasas Refundidas sobre Edificios Urbanos" i la "Tasa de Servicio de Alcantarillado", malgrat que evidentment no hi havia clavegueram, ni conduccions d'aigua, ni electricitat.

Els veïns es van organitzar, van encarregar-se del manteniment dels carrers, van pagar l'escomesa d'aigua, la llum i el telèfon, de forma que als anys 70 el barri estava plenament consolidat i hi vivien un munt de famílies. Aquesta havia estat la història del nostre nucli quan, el 1976, es va aprovar el Pla General Metropolità, que delimitava l'àrea com a sòl urbà.

La urbanització, empresa per l'Ajuntament als anys 80, va comportar que tots els propietaris de Rectoret, Mas Guimbau i Can Castellví paguessin la costosa reparació econòmica, però, malgrat que tots l'havien pagat, només el 85 % de les cases es van regularitzar, i la resta, sense cap motiu, van quedar fora d'ordenació. Avui dia encara no s'ha donat cap justificació ecològica, topogràfica o urbanística del perquè les cases d'un cantó del carrer eren a tots els efectes urbanes i les de l'altre costat, que havien pagat igualment la urbanització i continuaven pagant l'IBI com a urbanes, passaven a estar en sòl urbà no urbanitzable.

Aquí va començar un llarg calvari per a moltes famílies, que no només no es va solucionar, sinó que es va agreujar l'any 2010, quan es va crear el Parc Natural

Garbuix urbanístic: A la dreta del carrer Nebuloses, cases afectades, a l'esquerra, cases sense cap afectació. Barri del Rectoret, Les Planes

de Collserola i, en comptes de mantenir-se en el perímetre anterior de la zona forestal, va entrar dins els límits de la urbanització. Aquest fet, del qual els veïns afectats mai vam ser informats, va comportar que els nostres terrenys passessin de ser urbans a rústics, el valor de les propietats es reduís dràsticament a menys de la cinquena part i les cases quedessin destinades "a extingir". Malgrat això, durant set anys més ens van seguir cobrant l'IBI com a terreny urbà i fins i tot la plusvàlua, fins que, quan ja no podíem recórrer, vam rebre la notificació del cadastre.

Aquesta situació, que ha destrossat la salut de moltes famílies, ens va portar a constituir una associació de veïns (AVAUP) i aquí van començar a canviar les coses: ja teníem veu davant les administracions i la justícia.

Finalment, les nostres reivindicacions van ser escoltades i, en el Consell Plenari de Sarrià - Sant Gervasi de l'11 de desembre de 2025, la consellera portaveu d'ERC, Núria Satorra, va portar una proposició demanant la creació d'una taula mixta amb representants dels veïns afectats i les administracions, per tal de donar solució al terrible problema dels veïns que, malgrat haver-ho fet tot com la resta i sense cap justificació, es trobaven amb la condemna de quedar-se al carrer sense res i abocats a ser expulsats i desarelats del barri on portaven vivint des de feia més de 60 anys (mig segle abans que es creés el Parc de Collserola), en un moment en què el principal problema de la gent de Barcelona és, precisament, l'habitatge.

La proposició va ser aprovada per unanimitat, cosa que mostra que resoldre situacions injustes no té color polític. L'aplaudiment del nombrós públic que va assistir al Plenari anava adreçat, en primer lloc, a

la consellera, que no solament va escoltar-nos i va treballar la proposta, sinó que també va saber defensar-la davant tots els grups polítics i, evidentment, als representants de la resta dels grups del districte, que van aparcar les seves diferències per donar-nos suport. Però també a un munt de gent del barri, que tenint la casa sense cap afectació, van venir a donar-nos suport i a defensar uns veïns que, com ells, formen part indiscutible del teixit humà del barri.

El darrer capítol de la nostra lluita va arribar poc més tard, quan els jutges ens van donar la raó en el nostre recurs a la MPMG-Co, indicant que l'afectació dels nostres habitatges no tenia cap justificació i deixant en suspens el terrible destí "a extingir". Després de dècades patint, per fi tenim esperança, els nostres representants i la justícia finalment ens han escoltat i sembla que ara se'ns obre un camí per resoldre el que semblava impossible. Ha estat el teixit associatiu i la col·laboració dels veïns de la nostra associació i d'altres del barri el que ens ha donat la veu i l'empenya per començar a moure una qüestió que portava enquistada més de 40 anys. ■

A totes les persones i entitats que ens heu ajudat a fer possible el fons comunitari

Angels · Anna · Associació Cultural Casa Orlandai · Associació Mercat Cultural Vallvidrera · Associació Veïnal de Sarrià · Berta · Castellans de Sarrià · Conxita · Cooperativa d'Habitatge Can 70 · Cristina · David · DeCollserola · Diari El Jardí · Eduard · EAP Vallplasa-Sarrià · Enric · Espai Gardenyes · Eudald · Eulàlia · Ferran · Fundació Claror · Can Caralleu · Gemma · Gerard · Ignasi · International Womens Club Barcelona · Isabel · Jaume · Jesús · Joan · Laia · Lili · Lluís Maria · Lourdes · Maria Cristina · Mariano · Miguel Àngel · Mireia · Mònica · Montse i Alex · Natalia · Nico · Pau · Rosa · Roser · Tabalers de Sarrià · Xevi · I a tots els que heu col·laborat de forma anònima

La Drecera
COMUNALITAT SARRIÀ I VALLVIDRERA

Agenda

LA DRECERA ET CONVIDA:

ECODIÀLEG. SOBRE LA TRANSICIÓ ECOSOCIAL

17 de març. 19h

A càrrec d': Eva Vilaseca
Casa Orlandai

FESTA DE LA PRIMAVERA

21 març. 11h

Espai Gardenyes

ECODIUMENGE: L'OBSERVATORI FABRA

28 de març. 10:30h

A càrrec d'Alfons Puertas.

Observador del Centre

Punt de trobada: Observatori Fabra

(Ctra. de l'Observatori Fabra, 27)

Activitat gratuïta

Places limitades

Cal inscripció prèvia: avsarria.cat@gmail.com

Pots consultar el detall de les activitats a: ladrecera-sv.cat/agenda/

La Drecera
COMUNALITAT SARRIÀ I VALLVIDRERA

Web: ladrecera-sv.cat Mail: ladrecera@ladrecera-sv.cat

Telèfon: 633 045 322

Atenció al públic:

Casa Orlandai: els dimarts de 16 a 20h i els dijous de 10 a 14h

Mercat de Vallvidrera: els dilluns i els dijous de 10 a 13h

 @LaDreceraSv @ladrecerasv

Promou i finança:

Generalitat de Catalunya
Departament d'Empresa
i Treball

Amb la col·laboració:

REMEIS I CUINA DE CONVENT

Els espinacs i els blets

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA

Els frares caputxins d'abans de la supressió religiosa de 1835 foren uns grans experts en la preparació de les enciamades o amanides mineralitzants i, també, eren molt hàbils en cuinar les hortalisses com a aliments reguladors de l'organisme. La seva vida conventual, molt austera, junt amb els hàbits saludables a taula, afavoria la bona salut dels religiosos. A les hortes dels convents els frares hi conreaven tota mena d'hortalisses, amb varietats avui malaguanyadament perdudes, o molt poc conreades, com ara el pèsol caputxí, la col de fuada, l'escarola arriçada coneguda com a cabell d'àngel i, particularment, aquella varietat anomenada barba de caputxí. Els antics religiosos també conreaven la borrajta, la verdolaga, els créixens i els armolls. Avui us voldria parlar dels armolls.

Els armolls o blet moll, (llat., *Atriplex hortensis*; cast. *armuelle*), segons una antiga recepta, mai es poden menjar crus i només amanits, sinó que, sempre, cal servir-los a taula ben cuits. Actualment els armolls són verdura molt poc conreada a les nostres hortes, ja que ha estat desplaçada per les bledes i pels espinacs. Els antics frares descriviren així els armolls: "Són una planta hortense de l'altura d'un palm, de fullas triangulars y retalladas, arrugadas, y las flors molt petites, y verdas. Las fullas de los armolls se solen menjar cuites com los espinachs, y per tenir-ne a proporció, cal sembrar-ne

cada mes" (*Cuina pairal i conventual*, 54). Amb els armolls, si són cuits adientment, hom pot preparar uns panellets o empanades, que, per fer-los, cal embolicar els armolls, ja bullits, amb el farciment amb una pasta feta de farina i posar-ho al forn. A la massa de la pasta s'hi ha de posar oli d'oliva i un raquet de llet.

Pel que fa al farciment, segons consta en una vella recepta, primer "tallaràs l'all i la ceba a dauets i ho dauraràs a la paella. Després has de capolar pebrot vermell cru ben menut i has de trinxar alguns grapat d'olives adobades i, si vols, hi pots afegir encara algun ou dur tallat ben menut. Finalment, has de posar a la massa sal al gust i un rajolí de vinagre. Aquestes empanades d'armolls, abans d'entrar-les al forn —on les tindràs un quart llarg— has d'untar-les bé amb un ou batut, i quan les empanades ja siguin daurades, les serviràs al refetor" (BHC, Receptari, s. f.).

A l'article vinent, si Déu vol, us vull parlar de les sopes de pa, una autèntica menja de reciclatge que sap aprofitar bé les llesques i els guimbarros de pa sec. ■

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA, ÉS ARXIVER DELS CAPUTXINS

La cuina vegetariana de fra Valentí

JESÚS MESTRE

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí del convent de Sarrià i col·laborador habitual d'El Jardí, ha presentat un nou llibre: *Cuina vegetariana de sempre*. Menjar en excés desmenja, editat pulcrament per l'editorial Morera, dins de la col·lecció L'ermità. El volum va ser presentat el dimarts 24 de febrer al centre cultural La Violeta de Gràcia, i la gent va omplir la sala d'actes. Joan Múrria, gastrònom i propietari del colmado Múrria de l'Eixample, i Maria de los Ángeles Pérez Samper, experta en història de l'alimentació i mestre de fra Valentí, van ser els encarregats de presentar el llibre.

Múrria va destacar que en el llibre ha trobat les receptes d'alguns dels plats que cuinava la seva àvia, i es va preguntar si aconseguirem transmetre aquestes receptes de les àvies que configuren una cultura gastronòmica tan nostra, als nostres fills i nets. Pérez Samper va destacar els aspectes antropològics del llibre de fra Valentí, ja que quan es descriu un producte, com els formatges, els vins o les cols, se'n fa la seva història i influència cultural. En aquest sentit, la historiadora també va citar una frase de Claude Levi-Strauss: "L'ésser humà és l'únic animal que cuina". També va indicar les vinculacions del vegetarianisme amb la religió, com a signe de pobresa i de penitència. Cereals, llegums o verdures s'han considerat tradicionalment aliments pobres, mentre que la carn és un aliment de poder, un component de virilitat, només a l'abast dels rics. Finalment, va indicar la importància de l'abstinença i del dejuni en la religió cristiana.

Va cloure l'acte fra Valentí que va demanar de repensar amb seny i austeritat la cuina actual, celebrant la gran varietat de menges que hi ha actualment, però cal evitar els extremismes. En aquest sentit, la cuina vegetariana tradicional, fruit de les necessitats i de la cultura ancestral del país, ens pot ajudar a ser més prudents en el menjar. I cal esforçar-se a conservar aquesta joia que és la cultura gastronòmica catalana, sempre molt basada en les hortalisses de temporada i d'àmbit local, el que avui diem "de km 0". En les recerques de fra Valentí destaca l'"arqueologia" que ha fet sobre les hortalisses, el vi o el pa; per exemple, recollint la gran varietat de cols que hi havia antigament, i de les que només ens han arribat unes poques. O la gran quantitat de ceps diferents, que permetien fer una gran varietat de vins, molts perduts sobretot en temps de la fil·loxera. El llibre recull unes vuitanta receptes, moltes d'antigues i que, per cuinar-les, cal una mica d'imaginació i ofici. I una recomanació: l'arròs a la caputxina amb pèsols frescos, a ser possible acabats de collir de l'hort. Un plat senzill de fer però molt saborós i ben adient per a finals d'hivern i principis de primavera. ■

■ lluís bragulat ■ can lluis des de 1971

- xarcuteria
- formatges
- embotits d'elaboració pròpia

C/ Pàdua, 105 | canlluis@movistar.es | tel. 93 212 54 48

Segueix-nos a: www.facebook.com/canlluis.bragulat

Les mans que cuiden

EDURNE ITURMENDI

Tots recordem la figura de la minyona. Aquella dona amb davantal, discreta i persistent, que sostenia la casa des de l'ombra. Netejava, cuinava, servia el menjar, feia la bugada i responia a cada demanda amb una diligència gairebé invisible. La seva feina era tenir cura: de la llar, dels infants, dels avis, de l'ordre quotidià. Una feina imprescindible, però rarament reconeguda com a tal.

Avui, les paraules han canviat. Ja no parlem de minyones ni de criades, sinó de treballadores de la llar, d'auxiliars, de cuidadores. El llenguatge s'ha modernitzat i professionalitzat, però l'essència de la tasca —tenir cura— continua sent la mateixa: sostenir la vida diària dels altres. I, malgrat els avenços, també persisteix una certa invisibilitat i precarietat.

L'Organització Internacional del Treball defineix el treball de la llar i de les cures com "el treball que es du a terme en una llar o més d'una", situant-lo clarament en l'àmbit laboral. Però, malgrat això, el reconeixement legal ha arribat molt tard: a Espanya es van incorporar al sistema de Seguretat Social el 1969 i fins al 2022 no van obtenir dret a l'atur. Aquesta demora deixa clar com, durant dècades, cuidar ha estat considerat un treball invisible i marginal.

En l'època preindustrial, el servei domèstic era més divers i, sovint, masculí. Amb la industrialització del segle XIX, molts oficis vinculats a la casa es van especialitzar i van guanyar reconeixement: xofers, jardiniers, perruquers o cuiners van passar a ser treballadors diferenciats, amb millors salaris i condicions. Mentrestant, les tasques quotidianes de la llar van quedar majoritàriament en mans de dones. A inicis del segle XX, prop del 90 % del sector era femení, format sobretot per dones joves, moltes

vingudes de fora, que vivien a la casa on treballaven. Així, el servei domèstic es va convertir en una sortida laboral marcada pel gènere i per l'origen social.

Situem-nos ara a inicis del segle XXI. Avui, moltes treballadores de la llar, a més de netejar i cuinar, també cuiden persones grans, sovint en situació de dependència. Algunes treballen per hores; d'altres ho fan com a internes, amb jornades llargues i fronteres difuses entre feina i vida personal. A Catalunya, el 2023 hi havia prop de 87.000 persones ocupades en el sector de la llar i les cures, un 2,3 % de l'ocupació total. El 91,4 % són dones i gairebé dos terços procedeixen de països no comunitaris, sobretot d'Amèrica del Sud. No totes estan afiliades a la Seguretat Social.

És un sector en creixement que descansa, en bona part, sobre dones migrants que afronten dificultats de regularització i traves per homologar les seves titulacions. Moltes assumeixen responsabilitats complexes —com cuidar persones amb Alzheimer o altres demències— sense el reconeixement ni la formació adequada, com si tenir cura fos una habilitat innata i no una competència que requereix preparació, suport i drets.

La baixa valoració del treball de la llar i de les cures no és casual: es construeix en la intersecció de gènere, classe i origen. I mentre continuem considerant que cuidar és "natural" en algunes dones, el sector continuarà arrossegant precarietat i invisibilitat. Potser el veritable canvi no és només de nom —de minyones a cuidadores— sinó de mirada: reconèixer, d'una vegada, que cuidar és treball essencial i que qui el fa mereix formació, drets, sous dignes, protecció i reconeixement social. ■

EDURNE ITURMENDI ÉS EDUCADORA SOCIAL DE LA FUNDACIÓ USZHEIMER.

EDUCACIÓ

Lectura, escriptura i conversa, pilars de l'educació del futur

JESÚS MESTRE

Com cada any, la Fundació Collserola va convocar una jornada de reflexió sobre l'educació, però aquest any en el recinte del Petit Palau i dins del marc dels 100 anys del Tècnic Eulàlia. Per aquest motiu, el plat fort de la jornada va ser una taula rodona que proposava reflexionar sobre "100 anys d'educació a Barcelona i els reptes de futur". Però hi va haver altres convidats que, en diversos moments de l'acte, van participar, com Lutxi Almodóvar, presidenta de la Fundació Collserola; la professora Marianna, en representació de la Comissió Organitzadora del centenari; Teresa Sambola Ferré, Secretaria General d'Educació (substituint la consellera Esther Niubó, de baixa), i Jaume Collboni, l'alcalde de Barcelona.

Tots aquests parlaments van proporcionar mirades sobre l'evolució de l'escola catalana els darrers cent anys, amb alguns apunts personals, però potser el discurs de l'alcalde va ser el que va aportar una visió històrica més completa. Collboni va relacionar el Tècnic Eulàlia amb el moviment de l'Escola Nova, de l'educació activa i va destacar la resistència durant la dictadura, demanant un reconeixement per a l'escola per la seva voluntat de compromís amb les pedagogies avançades i el compromís amb l'educació.

La part central de la jornada va ser la taula rodona que va reunir Lucas Gortazar, doctor en Economia de l'Educació; Marc Franco, degà de la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna-URL, i Gemma Lienas, escriptora i experta en coeducació. El periodista Jofre Llobart assumí de manera brillant la presentació i moderació de la taula. A

la pregunta què destacarien de l'educació dels darrers cent anys arreu del món, Gortazar va indicar la seva "universalització" i la persistència del model: aula, mestre, alumnes, taules, cadires, pissarra..., aquesta "fàbrica" no ha canviat. Franco va indicar que l'escola és vida i, per tant, té capacitat d'adaptació, com sempre ha mostrat l'escola catalana. I Gemma Lienas, especialment encertada, va aportar que l'escola forma persones, ensenya a pensar, a tenir criteris i consciència crítica per convertir-los en ciutadans lliures. Però alertà que, sense voler anar en contra de la tecnologia, s'està perdent el prestigi de les humanitats. També va advertir de les dificultats de la comprensió lectora en molts alumnes, cosa que implica un augment de l'analfabetisme funcional. Fomentar la lectura és essencial, i també és una bona pràctica ajudar els infants a crear la seva biblioteca personal.

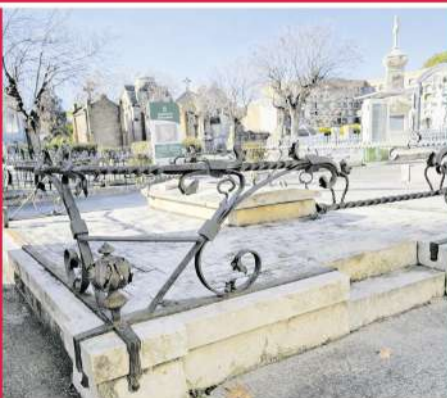
Tot i el respecte més gran per l'avanç de la tecnologia, els experts van fer molt poques mencions a la IA, als mòbils o les tauletes. I van posar èmfasi, com va resumir Marc Franco, en promoure la lectura, l'escriptura i la conversa com a pilars de l'educació del futur. Així i tot, també es va denunciar que el gran problema el tenim en la secundària, que els mestres estan mal pagats i que falten recursos. Gortazar també va indicar que l'escola concertada és més flexible que la pública, i això l'ajuda a ser més adaptable als canvis. La cirereta de l'acte fou el concert de la Coral Sant Jordi, que van interpretar la composició per a cor i orquestra *El Mirador*, de Josep Vila i Casañas, una obra-mosaic que reuneix tonades de fins a vint-i-nou cançons tradicionals catalanes. ■

OPORTUNITAT!

Es ven panteó familiar de marbre.

12 compartiments.

Al cementiri de Sant Andreu de Barcelona.

PREU INTERESSANT AMB FACILITATS DE PAGAMENT

40magp@gmail.com

685 340 464

ESCANEA 'M

BCN SURF SHOP

OUTLET BCN SURF

C/ BALMES 310

Guia de comerços i empreses dels barris de Sarrià i Sant Gervasi

FARMÀCIA

FARMÀCIA - ORTOPÈDIA
Farmàcia Marco Consentino
 Llic. José A. Marco Consentino
 c/ Puig Reig 10, 08006 Barcelona
 935 28 61 46
 Encàrrecs: 722 28 65 95
 marco.consentino@cofb.net

FARMÀCIA

FARMÀCIA PALLARÉS
 DES DE 1989
 Via Augusta, 189, 08021 BCN
 Tel. 93 209 27 63
 Mòbil 646 59 28 50
 info@farmaciapallares.es
 Segueix-nos!
 De dilluns a dissabte de 9 a 22 h

REGALS

CF
Claudio Farré
 REGALS
 ARTICLES DE VIATGE • BOSSES • COMPLEMENTS
 CALAF, 29 08021 Barcelona
 Tel. 932 018 714
 677 148 860

RESTAURACIÓ

EL PEÑÓN ROJO

Menjars casolans
També per emportar
 c/ Maria Auxiliadora, 21
 08017 Barcelona
 Tel. 93 204 75 01

JOVENTUT

COM ENFOCAR BÉ LA VIDA

 www.enfocar.cat

AL-ANON A SARRIÀ

AL-ANON A SARRIÀ

 Si el alcoholismo te envuelve
 No le sigas el hilo
 93 201 21 24

XARCUTERIA

XARCUTERIA HERNANDO

 Balmes 296 | 08006 BCN
 Tel. 93 200 39 48
 ramon@hernandoxarcuter.cat
 www.hernandoxarcuter.cat

ALIMENTACIÓ

lluís bragulat
 can lluís des de 1971
xarcuteria - formatges
embotits d'elaboració pròpia
"50 anys junts"
 c/ Pàdua, 105
 08006 Barcelona
 Tel. 93 212 54 48
 canlluís@xarcuteriabragulat.es

PUBLICITAT:
 josepm@diarieljardi.cat
 606 083 371
 Sarrià - Sant Gervasi
 carme@diarieljardi.cat
 639 663 278
 Digital

ASSEGURANCES

ASSEGURANCES MATMEU

Dte. 15%
 C/ MANDRI 62 BCN
687 54 14 50
 www.matmeu.es

PASTISSERIA

Mil Fulls
Antonio Bernal Orta
 www.milfulls.org
 segueix-nos! @milfulls_calaf
 Calaf, 33 baixos
 08021 Barcelona
 Tel. 936 762 807
 Tel mòbil 699 47 85 69
 milfulls@hotmail.com

QUIROMASSATGE

Centre de Teràpies Naturals

Susanna Costa

- Osteopatia
- Drenatge limfàtic
- Quiromassatge i Reflexologia
- Reiki Usui
- Access Bars

PREUS ESPECIALS PER ABONAMENTS
XECS REGAL
 Horari de dilluns a divendres de 10h a 20h
És necessari reservar cita
 www.quiromassatgesusannacosta.com
 629 775 549 / c/Artesa de segre,4

ART I ANTIGUITATS

AnnaRosich
 Art i antiguitats
Comprem i venem
 ANTIGUITATS
 JOIERIA - BIJUTERIA ANTIGA
 RELLOTGES - PLOMES
 BINOCLES ANTICS
 PLATA
 CÀMERES - FOTOGRAFIA
 DECORACIÓ VINTAGE
 DISCS DE VINIL
 IMATGES RELIGIOSES
 CRISTALL - PORCELLANA
 JOGUINES
Tel. 609 388 557

BASCOY

¿SUFRES CAÍDA DEL CABELLO?

Participa en un **estudio clínico** en el

CLINIC BASCOY

El **Dr. Bascoy** lidera el ensayo con un producto inyectable contra la caída del cabello.

OFRECEMOS:

- ✓ Acceso a un **TRATAMIENTO COMPLETO**.
- ✓ **SUPERVISIÓN MÉDICA** continua entre sesiones y postratamiento.
- ✓ **ATENCIÓN** especializada y personalizada.

¿QUIÉN PUEDE PARTICIPAR?

- ✓ Personas con una alopecia similar a la de las imágenes.
- ✓ Personas sanas de entre 18 y 75 años.
- ✓ Personas que no hayan tenido un injerto capilar en el último año.
- ✓ Personas sin enfermedades autoinmunes.
- ✓ En caso de mujeres: No embarazadas. No en período de lactancia.

Para más información y detalles de cómo participar **contáctanos**:

+34 699 574 611

clinic@bascoy.net

+34 699 574 611

C/ de Ganduxer, 138-140, 08022 Barcelona